

မိုးကျော့

ဂန္ဓာရီသမား
အယူမှားသော်

ဂန္ဓာရီသမား အယူမှားသော်

ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာမှုဟု ဆိုရမည့် မြန်မာနယ်ပယ်တွင် ဂမ္ဘီရနှင့် ဂန္ဓာရီဟူသော ဝေါဟာရနှစ်ခုရှိသည်။ ။ ထိုဝေါဟာရနှစ်ခုသည် အစဉ်ဒွန်တွဲလျက်ရှိ၏။ ဂမ္ဘီရနှင့် ဂန္ဓာရီတို့ မှ ဆက်နွယ်ပေါ်ပေါက်လာသော အခြင်းအရာတို့ မှ အတိတ်၊ နိမိတ်၊ တဘောင်၊ ဩင်း၊ သိုက်မှ သည် အယူတော်မင်္ဂလာတို့ ထိ ဆက်နွယ်ဖြစ်တည်လာသည် ဟု ယူဆရပေမည်။

ထို့ပြင်မန္တန်၊ မန္တရား၊ ဆေးဝါးအတတ်၊ သိဒ္ဓိ၊ မဟိဒ္ဓိမှ သည် ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ နှင့် အင်းဝိဇ္ဇာ၊ သံဝိဇ္ဇာ၊ ဆေးဝိဇ္ဇာ၊ ပြဒါးဝိဇ္ဇာ၊ မန္တန်ဝိဇ္ဇာ စသည် ဖြင့် ဇော်ဂျီ၊ ဝိဇ္ဇာမိရ်တို့ သည် လည်း ဂမ္ဘီရပညာရပ်နှင့် ဆက်နွယ်ပတ်သက်၍ ဖြစ်တည်လာကြသော အကြောင်းခြင်းရာ များ ပင်။

ဂမ္ဘီရကို နက်နဲခြင်းဟူသော ရိုးရိုးစင်းစင်း ရှင်းရှင်းမှ သည် ရှုပ်ထွေးခြင်း၊ လျှို့ဝှက်ခြင်း၊ ခက်ခဲခြင်း စသည် ဖြင့် အမျိုးမျိုးဖွင့်ဆိုကြသည်။

ဂမ္ဘီရ၏ ပါဠိအဓိပ္ပာယ်မှာ ပညာ (အတတ်)နှင့် ဒွန်တွဲ၍ "ဂမ္ဘီရပညေ န နက်နဲသောပညာရှိသည်" ဟု ရိုးရိုးစင်းစင်းဖွင့်ဆိုထားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ဂမ္ဘီရဆိုသည် မှာ နက်နဲသောပညာရပ်ဟု အတိအကျဆိုရပေတော့မည်။

ယခု စာရေးသူ ရေးသားတင်ပြမည့် အကြောင်းအရာတို့ မှာ ရာဇဝင် သမိုင်းလာ ဤဂမ္ဘီရ၊ ဂန္ဓာရီတို့ နှင့် ပတ်သက်၍ ကောဇော (၆၃၅)ခုနှစ် က စိတြနှင့် နာရဒမည်သော ရှင်ငယ်နှစ်ပါး၏ ဂန္ဓာရီခရီးမှ ရလာသော ဂမ္ဘီရပညာ၏ အံ့ဖွယ်ဆန်းကြယ်ပုံများကို ရေးသားတင်ပြသွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံက ဂန္ဓာရီပုဂ္ဂိုလ်များကို မတင်ပြမီ ဂန္ဓာရီအတတ်နှင့် ပတ်သက်၍ သီလက္ခန်ပါဠိတော်မှာ ညွှန်ပြသည် မှာ ဂန္ဓာရီအတတ်သည် ဂန္ဓာရီအတတ်သည် ဂန္ဓာရတိုင်း၌ ဂန္ဓာရီအတတ်ကို တတ်မြောက်ကြသော ရသေ့များ စွာထဲမှ တစ်ဦးသော ရသေ့၏ စီရင်အပ်သော အတတ်ဖြစ်သောကြောင့် ဂန္ဓာရီအတတ်ဟု တွင် ကြောင်း ဆိုလေသည်။ ။

ဂန္ဓာရတိုင်းသည် ပန်ဂျပ်နှင့် ကသျှမီရတိုင်းတိုး၏ အနောက်မြောက်ဘက်၌ ကပ်လျက်ရှိသော တိုင်းဖြစ်သည်။ ။ စုန်း၊ နတ်၊ ပယောဂ၊ မန္တန်၊ မန္တရား အတတ်တို့ ၌ အလွန်ထင်ပေါ် ကျော်စောခဲ့သည်။ ။ ထိုသို့ကျော်စောကြောင်းကို တရုတ်ရဟန်းတော် တိယန်ဆိုင်နှင့် မာကိုပိုလိုတို့ ၏ ခရီးသွားမှတ်တမ်းများ ၌ တွေ့ရသည်။ ။

ထိုဂန္ဓာရီတိုင်း၌ နေကြသည့် ရသေ့စီရင်သော "ဂန္ဓာရီ"အတတ်၌ မဟာဂန္ဓာရီနှင့် စူဠဂန္ဓာရီဟူ၍ နှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိကြောင်းဆိုသည်။ ။ ယင်းအတတ်နှစ်မျိုးစလုံးသည် မန္တန်အတတ်ချည်းဖြစ်သည်။ ။

ဤနေရာတွင် တန်ခိုးနှင့် ပတ်သက်၍ (၁၀)မျိုးရှိကြောင်း ပဋသမ္ဘိမဂ်ပါဠိတော်၌ အောက်ပါအတိုင်း ပြထားလေသည်။ ။

(၁)အဓိဋ္ဌာန်တန်ခိုး

(၂)ဖန်ဆင်းခြင်းတန်ခိုး

(၃)စိတ်ဖြင့်ပြီးသောတန်ခိုး

(၄)ဉာဏ်ပျံ့နှံ့သောတန်ခိုး

(၅)သမာဓိပျံ့နှံ့သောတန်ခိုး

(၆)အရိယာတန်ခိုး

(၇)ကံကြောင့် တန်ခိုး

(၈)ဘုန်းတန်ခိုး

(၉)ဝိဇ္ဇာအတတ်ဖြင့် ပြီးသောတန်ခိုး

(၁၀)အားထုတ်မှုကြောင့် တန်ခိုးဟု ဆိုသည်။ ။

တန်ခိုးဆယ်မျိုးတွင် နံပါတ်ကိုး၌ "ဝိဇ္ဇာအတတ်ဖြင့် ပြီးသောတန်ခိုး" ဆိုခြင်းကို ပဋိသမ္ဘိဒါမဂ်ပါဠိတော်၌ အောက်ပါအတိုင်း ညွှန်းပြထားပါသည်။ ။

"ဝိဇ္ဇာမိုရ်တို့ သည် မန္တန်ကိုစုပ်၍ ကောင်းကင်သို့သွားကုန်၏။ ရေးခြစ်၍ မထင်နိုင်သော ကောင်းကင်၌ ဆင်တပ်ကိုပြကုန်၏။ မြင်းတပ်ကိုလည်း ပြကုန်၏။ ရထားတပ်ကိုလည်း ပြကုန်၏။ ခြေသည် ရဲမက်တို့ကိုလည်း ပြကုန်၏။ အမျိုးမျိုးသော စစ်သည် အပေါင်းတို့ ကိုလည်း ပြကုန်၏။ ဤကား ဝိဇ္ဇာအတတ်ဖြင့် ပြီးသောတန်ခိုးတည်း။"

"ဝိဇ္ဇာမိုရ်တို့ သည် မန္တန်ကိုစုပ်၍ ကောင်းကင်၌ သွားကုန်၏။ "ဟူသောစကားကို ထောက်ခြင်းဖြင့် မန္တန်သည် ပင် ဝိဇ္ဇာအတတ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပါသည်။ ။ မန္တန်အတတ်သည် လောက၌ မုချရှိကြောင်း ဝိဇ္ဇာပညာရပ်ဖြစ်ကြောင်းကို ဗုဒ္ဓကိုယ်တိုင် ညွှန်ပြတော်မူခဲ့သည်။ ။

သီလက္ခန့်ပါဠိတော် ကေဝဠသုတ်၌ "အတ္တိခေါ ကောဂန္ဓရီနာမဝိဇ္ဇာ"

ဟူ၍ ညွှန်ပြလေ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ -

"အချင်းကေဝဋ္ဌ ...ဂန္ဓာရီမည်သောအတတ်သည် စင်စစ်ရှိ၏။ ထိုဂန္ဓာရီအတတ်ဖြင့် ရဟန်းသည် များ ပြားသောတန်ခိုးဖန်ဆင်းခြင်းကို ပြီးစေ၏။ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်လျက်လည်း အများ ဖြစ်သွား၏။ အများ ဖြစ်လျက်လည်း တစ်ယောက်တည်းဖြစ်ပါ၏။ ဗြဟ္မာပြည်တိုင်အောင်လည်း ကိုယ်ကို (မိမိ)အလိုအတိုင်း ဖြစ်စေနိုင်၏။"

"အချင်းကေဝဋ္ဌ ...စိန္တာမဏိမည်သော အတတ်သည် စင်စစ်ရှိ၏။ ထိုစိန္တာမဏိအတတ်ဖြင့် သင်၏ စိတ်သည် ဤသို့သဘောရှိ၏။ သင်၏ စိတ်သည် ဤသို့အခြင်းအရာရှိ၏။ သင်၏ စိတ်သည် ဤသို့အကြံ ဖြစ်၏ ဟု တစ်ပါးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ၏ စိတ်ကိုလည်း အတပ်ဟောနိုင်၏ "ဟု ညွှန်ပြတောမူသည် ။

သာဝတ္ထိပြည်တွင် ပိလိန္ဒဝတ္ထရ်အလောင်းသည် ဗုဒ္ဓနှင့် မတွေ့မီ ဂူဠာဂန္ဓာရီမန္တန်ကို တတ်လေသဖြင့် ကောင်းကင်သို့ပျံနိုင်၏။ သူတစ်ပါးတို့၏ စိတ်ကို သိနိုင်၏။ မဟာဂန္ဓာရီမန္တန်ကား ထို့ထက်ပင် တန်ခိုးကြီးလေသည် ။

ဓမ္မပဒပါဠိတော် ဇဠိလသူဌေးဝတ္ထု၌ ကောင်းကင်မှ ဝိဇ္ဇာမိရ်ပျံ၍ ပြသာဒ်ဘုံခုနစ်ဆင့်၌ ထားသော သူဌေးသမီးထံသို့ ရောက်လာကြောင်းဆိုသည် ။ အပါဒါန်ပါဠိတွင် သုမေဓာဘုရားရှင်လက်တက် အရှင်ကစ္စည်းမထေရ်အလောင်းသည် ဝိဇ္ဇာမိရ်ဖြစ်၍ မဟာလှေကားပွင့်ကိုဆောင်၍ ပူဇော်လိုက်သည် ဟု ဆို၏။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဥတ္တရသာမဏေလောင်းသည် သုမေဓာဘုရားလက်ထက်၌ ဝိဇ္ဇာမိရ်လုလင်ဖြစ်၍ ကောင်းကင်၌ ပျံသွားစဉ် မြတ်စွာဘုရားကို မြင်၍ ပန်း၊ ထီးတို့ ဖြင့် ပူဇော်လိုက်သည် ဟု ဆို၏။ ဆက္ကနိပါ

တံတော်ဇာတ်၌ ဗာရာဏသီပြဟွဒတ်မင်း၏ မိဖုရားကို ဝိဇ္ဇာမိရ်ဝင်ထွက်နေ၍ မိဖုရားအမှတ်ဖြင့် ရှာဖွေသော် ကောင်းကင်သို့ခရီးဖြင့်လာသော ဓာယသုပုတ္တဝိဇ္ဇာမိရ်သည် ကြုတ်တွင် ထားသော မိန်းမငယ်ထံရောက်သည် ။ ဒါနဝဘီလူးလာသော် ကာလမသိ၍ ဝိဇ္ဇာမိရ်ဝင်နေသောကြုတ်ကို ဖွင့်လေလျှင် ဝိဇ္ဇာမိရ်သည် သန်လျက်ကို ပိုက်လျက် မန္တန်ကိုရွတ်ကာ ကောင်းကင်သို့ပျံတက်သွားလေသည် ။

အလ္လကပ္ပမင်း၊ ဝေဠုဒီပမင်း၊ ဥဒေနမင်းတို့ သည် ဆင်များကိုလာစေ၊ သွားစေနိုင်သော "ဟတ္ထိဂန္ဓမန္တရား"ရှိကြောင်းကို ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ၌ ပြလေသည် ။

သာဝတ္ထိပြည်သား ဝိဂီသလုလင်သည် ဆသသီမန္တန်ကို တတ်သဖြင့် သေလွန်သွားသောသူများ ၏ ဦးခေါင်းခွံကိုယူ၍ မန္တန်ကို ရွတ်ခြင်းဖြင့် ထိုသူသည် မည်သည့် ဘုံဌာနတွင် ရောက်ရှိနေကြောင်းကို သိရှိနိုင်သည် ဟု ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၊ အင်္ဂုတ္တိုရ်အပါဒါန် အဋ္ဌကထာတို့ ၌ ဆိုလေသည် ။

နက္ခတ်ကိုကြည့်ပြီး ရွတ်ဖတ်သော ဝေဒဗ္ဗမန္တန်သည် ရတနာခုနှစ်ပါးမိုးကို ရွာစေကြောင်း ဧကနိပါတ်ဝေဒဗ္ဗဇာတ်၌ ဟောတော်မူသည် ။

လူသေကောင်များကို ထလာစေသော မန္တန်ရှိကြောင်းကို ဧကနိပါတ် သဒ္ဓိဝဇာတ်တော်၌ ဟောတော်မူသည် ။ ဗာရာဏသီပြည် သေနကမင်းသည် နဂါးမင်းတစ်ကောင်ထံမှ ပိုးမွှားတိရစ္ဆာန်တို့ ဘာသာစကားကို နားလည်စေနိုင်သော "သဗ္ဗရတ ညုဇာနနမန္တရား"ကို ရရှိကြောင်း ဆက္ကနိပါတ် ခရပုတ္တဇာတ်တွင် ဟောတော်မူသည် ။

ဆေးဝါးမန္တရားအစီအရင်ဖြင့် အလမ္ဗာယံဆရာပုဏ္ဏားသည် စကစ

မွေယျ နဂါးမင်းကိုဖမ်းကြောင်း ဝိသတိနိပါတ် စမွေယျဇာတ်၌ ဟောတော်မူသည် ကို ဘူရိဒဇာတ်တော်၌ လာလေသည်။ ပေါရိသာဒသည် ဘီလူးတစ်ကောင်ထံမှ "ပဒလက္ခဏာမန္တန်"ကို ရသဖြင့် လျင်မြန်ခြင်း၊ အားကြီးခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်း၊ ရန်သူကို မခံနိုင်အောင် ကြံစည်နိုင်ခြင်းစသည် တို့ ကို အသိတိနိပါတ် မဟာသုတသောဇာတ်၌ ဟောတော်မူသည်။

မြေ၌ မြှုပ်နှံထားသော ပစ္စည်းများကို မြင်နိုင်စွမ်းသော မန္တရားရှိကြောင်းကိုလည်း စတုကနိပါတ် ဗြဟ္မဆက္ကဇာတ်တော်၌ ဟောတော်မူသည်။

ထိုအကြောင်းများ စွာတို့ ကို လေ့လာလိုက်သောအခါတွင် ဂန္ဓာရီတည်းဟူသော ဂန္ဓာရီသည် လောကီတွင် ထင်ရှားသော ဝိဇ္ဇာပညာရပ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ တွေ့ရှိနိုင်ပေသည်။

ဤသည် တို့ မှာ ပါဠိပိဋကတ်လာ ဗုဒ္ဓ၏ ကျမ်းစာများ ထဲမှ ဂန္ဓာရီ၊ ဂမ္ဘီရပညာများ ဖြစ်သည်။

ရမ်းဗြဲမြို့ တောင်ကျောင်းဆရာတော် အရှင်စန္ဒမာလာ လင်္ကာရ ပြုစုရေးသားအပ်သော ရခိုင်ရာဇဝင်(ဒု/အကြိမ်)မှ ရှင်စိတြနှင့် ရှင်နာရဒတို့ ၏ ဂန္ဓာရီ၊ ဂမ္ဘီရ သမိုင်းကြောင်းကို ဆက်ရသော် ...

ကောဇာသက္ကရာဇ် (၆၃၅)ခုနှစ်တွင် ရခိုင်ပြည်နယ်၊ လေးမြို့ခေတ်လောင်းကြတ်မြို့တော်၌ ဘုရင်နန်းကျားကြီး တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တော်မူလေသည်။

ထိုဘုရင် နန်းကျားကြီး၏ ဖခမည်းတော်မှာ သက္ကရာဇ် (၆၃၁)ခုနှစ်တွင် စည်ထီးခရိုင် နိုင်ငံကို အစိုးရတော်မူသော မင်းစောမွန်ကြီးဖြစ်သည်။ မင်းစောမွန်ကြီးတွင် စောဘီလူးမည်သော မိဖုရားတစ်ယောက်၊ စောဗျိုင်းဖြူမည်သော မိဖုရားလည်း တစ်ယောက်အားဖြင့် မိဖုရားနှစ်

ယောက် ရှိလေသည် ။

မိဖုရားစောဘီလူးမတွင် နန်းကျားကြီးမည်သော သားတော်တစ်ယောက်၊ ရွှေဇလပ်တာမည်သော သမီးတော်တစ်ယောက်၊ ရွှေနံ့သာမည်သော သမီးတော်တစ်ယောက်အားဖြင့် သားသမီးသုံးယောက်ရှိလေသည် ။

မင်းစောမွန်ကြီးကား ကုသိုလ်ကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်၏။ သူတော်ကောင်းတို့ နှင့် ပေါင်းဖော်၏။ ဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်တို့ထုံးကို နှလုံးမူကာ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကိုလည်း ပြု၏။ ဆင်၊ မြင်း၊ ရဲမက်များ မြှောင်၏။ ထိုမင်းကား အိမ်နိမ့် (၁၈)နှစ်၊ နန်းစံ (၄)နှစ်တွင် လွန်တော်မူလေသည် ။

ထိုအခါ သားတော်နန်းကျားကြီးသည် မျောက်သားတော် စောပို့မယ်နှင့် သက္ကရာဇ်(၆၃၅)ခုနှစ်တွင် မင်းစည်းစိမ်ကို ရယူတော်မူသည် ။ ထိုနန်းကျားကြီးမင်းတွင် မိဖုရားလေးယောက်ရှိလေသည် ။ ထိုလေးယောက်သော်လည်း စောပို့မယ်လည်း တစ်ယောက်၊ စောပဒုမ္မာလည်း တစ်ယောက်၊ စောမင်းဖွားလည်း တစ်ယောက်၊ စောဖြူလည်း တစ်ယောက် ဟူ၏။

ထိုနန်းကျားမင်းကြီးသည် တိုင်းသူပြည်သားတို့ ကို မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးနှင့် အညီ အုပ်ချုပ်ခြင်းမရှိ။ တိုင်းပြည်၌ အခွန်အတုတ်တို့ ကိုလည်း ရှေးမင်းများ ထက် ပိုတိုး၍ ကောက်ခံ၏။ သရဏဂုံသုံးပါး၌လည်း မကြည်ညို၊ ကုသိုလ်ဒါနတော့ လုပ်ပါ၏။ သို့သော် မည်ကာမတ္တသာ ။ ဘုရားတည်သည် မှာ လည်း ရှေးဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်တို့ ၏ အစဉ်အလာကို မလွန်ဆန်လို၍ ၊ တိုင်းသူပြည်သားတို့ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချကြမည်စိုး၍ မလွဲသာသော သဘောနှင့် သာပြုလုပ်၏။ မင်းဆွေမ

င်းမျိုး၊ မျိုးမတ်၊ စစ်သည် ၊ သေနာပတိ၊ သူဌေးသူကြွယ်၊ ကုန်သည် လယ်လုပ်စားမခုတ် မိလက်ခူတောင်သူပါမကျန် တစ်ပြည်လုံး၌ ဆိပ်ခွန်၊ ရေခွန်၊ မြေခွန်၊ ကင်းခွန်တို့ ကို အဆမတန်ကောက်ယူ၏။

အရောင်အဆင်း၊ ရုပ်ရည်ရူပကာနှင့် ပြည့်စုံသော သူ့သမီး၊ သူ့မယားတို့ ကိုလည်း အတင်းအဓမ္မသိမ်းယူ၏။ ထိုမင်းလက်ထက်၌ ပြည်သူတို့၏ ခေါင်းပေါ်၌ မီးကျသကဲ့သို့ ရှိကြကုန်၏။ သို့ဖြစ်၍ မျိုးမတ်ပြည်သူတို့သည် အဆိပ်ထန်သော မြွေဆိုးနဂါးကဲ့သို့ နေ့တထိတ်ထိတ်၊ ညတထိတ်ထိတ် စိုးရွံ့ကြောက်လန့်လျက်ရှိကြကုန်သည် ။

အဆိုးဆုံးကား ပြည်သူတို့ ကို အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာ၍ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်၏။ သူ့လယ်၊ သူ့ယာ၌ ဖြစ်ထွန်းသော ကောက်ပဲသီးနှံတို့ ကို သိမ်းယူကာ သူ၏ ဆင်စာ၊ မြင်းစာအဖြစ် ကျွေးပစ်၏။ ထိုသို့ မကောင်းသောအမှုကြီးငယ်တို့ ကို ပြုခြင်းကြောင့် ပြည်သူတို့ ဆင်းရဲဒုက္ခ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးခြင်း ဖြစ်လတ်သည် ရှိသော် ပြည်ရွာစုနောင်စုနင်း ဆူပူလာတော့၏။

ထိုအကြောင်းကို နန်းကျားကြီးဘုရင် ကြားသိလေလျှင်လွန်စွာတုန်လှုပ်ကြောက်ရွံ့လျက် ရှေးရှေးဘေးလောင်းတော်၊ ဘိုးလောင်းတော်တို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မထုတ်ပြန်ခဲ့ဖူးသော ထူးထူးဆန်းဆန်း အမိန့်ကြော်ငြာတစ်ခုကို နေပြည်တော်နှင့် တကွ ကျေးရွာဇနပုဒ်မကျန် ထုတ်ပြန်တော်မူလေသည် ။

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

"တိုင်းသူပြည်သားလူအများ တို့ လေ ...အားလုံး ...အားလုံး ကြား
သိစေရန် နန်းကျားကြီးဘုရင့်အမိန့်တော် ..."

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

"ဤယနေ့၊ ဤညနေကစ၍ မိမိအိမ်၌ ရှိကြကုန်သော ဓား၊ လှံ၊ လေး
၊ မြား၊ ရဲတင်း၊ ပုဆိန်၊ ပဲခွပ် စသည် တို့ ကို သူကြီး၊ အစုမှူး၊
ပြုစုကောင်းတို့ အိမ်၌ ညစဉ်ညတိုင်း အားလုံးလာရောက်အပ်နှံထားရှိ
စေရမည်။ ဘုရင့်အမိန့်တော် ..."

"ဓားဆိုရာတွင် ဆောင်ဓား၊ ဓားမြှောင်၊ ငှက်ကြီးတောင်၊ ဓားမတို၊
ထင်းခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ သစ်ခုတ်၊ တောင်ယာလုပ်၊ သားသင်၊ ဟင်းရွက်လှီး
ဓားကြီး၊ ဓားငယ်၊ အရွယ်အစားမရွေး ဓားဆိုသမျှ အားလုံးကို သူကြီးအ
စုမှူး၊ ပြုစုကောင်းတို့ အိမ်၌ ညစဉ်ညတိုင်း အားလုံး လာရောက် အပ်နှံ
ထားရှိစေရမည်။ ဘုရင့်အမိန့်တော် ..."

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

"ထင်းခုတ်၊ သစ်ခုတ်၊ တောင်ယာလုပ်၊ သားသင်၊
ဟင်းရွက်လှီးကိစ္စကြီးငယ်တို့ အတွက် မနက်အချိန်တိုင်းတွင် သူကြီး၊
အစုမှူး၊ ပြုစုကောင်းတို့ ဆီက ထုတ်ယူ၍ ညနေမိုးမချုပ်မီ အားလုံးပြန်
လည်အပ်နှံကြရမည်။ ဘုရင့်အမိန့်တော် ..."

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

"ဤအမိန့်တော်မြတ်ကို မင်းနေပြည်တော်နှင့် တကွ ကျေးရွာနေပုဒ်
မိလက်ခုတ်တောင်သူ လူလူသမျှ လှည်းနေလှေအောင်း
မြင်းစောင်းမကျန် အားလုံးကုန်တို့ မကြားမသိ မရှိစေရန် ကြေးနင်း
မောင်းလည် လမ်းသွယ်၊ လမ်းမလမ်းခွလမ်းဆုံ အကုန်မကျန် အားလုံး
... အားလုံး သိစေ၊ ကြားစေရန် အမိန့်တော်မြတ် ချမှတ်တော်မူလိုက်သ
ည် "

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

"ဤအမိန့်ကို နေပြည်တော်နှင့် တကွ ကျေးရွာနေပုဒ်
ရှိရှိသမျှရဟန်းရှင်လူ ပြည်သူအားလုံး လိုက်နာစေရမည်။ မလိုက်နာသူ
အား သုဿန်ထုတ် ဓားခုတ်သတ်ရပေလိမ့်မည်။ ဘုရင့်အမိန့်တော် ..."

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

"ဒူ ..."

မင်းမှုထမ်းများ သည် အထက်ပါ အမိန့်ကို မင်းနေပြည်တော်ဖြစ်
သော လောင်းကြက်မြို့၏ လမ်းဆုံးလမ်းခွ၊ လမ်းလေးဝတို့ ၌ လည်း
ကောင်း၊ တောစွန်နေပုဒ်တို့ ၌ လည်းကောင်း၊ ပြင်လေးပြင် ပြလေးပြ
အရပ်လေးမျက်နှာမကျန် မင်းခစား၊ မင်းမှုထမ်းများက

ကြေးနင်းမောင်းလည် ပြည်သိရွာသိ မောင်းခတ်အမိန့် ကြေညာနေကြသည် ကို ကြားကြရသောအခါ လူတွေမှာ အံ့သြမဆုံးတုန်လှုပ်ချောက်ချားကုန်ကြသည်။ ။

ပြည်သူတို့ အပေါ်၌ မြွေပွေး၊ မြွေဟောက်ကဲ့သို့ အဆိပ်ပြင်းသော ဤမင်းသည် ရှေးဘိုးလောင်းတော်၊ ဘေးလောင်းတော် အဆက်ဆက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှပင် မကြားဖူး၊ မကြုံဖူးကြသော ဤအမိန့်အာဏာကို အဘယ်ကြောင့် ထုတ်ပြန်ပါသနည်းဟု လူတွေမှာ ပို၍ အံ့သြမဆုံးရှိကုန်ကြလေသည်။ ။

သို့သော် ဤမင်းဆိုးမင်းညစ်၏။ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကို အမြဲခံနေကြရသော ပြည်သူပြည်သားတို့ မှာ ဤအမိန့်ကို မလိုက်နာလျှင် သုဿန်ထုတ် ဓားခုတ်အသတ်ခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ကြသဖြင့် ဘုရင်နန်းကျားကြီး၏ အမိန့်တော်အတိုင်း မိမိတို့ အိမ်၌ ရှိသော ဓား၊ လှံ၊ လေးမြား၊ ဆောင်ဓား၊ ဓားမတို၊ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ တောင်ယာလုပ်ဓားနှင့် တကွ အိမ်၌ သားသင်ငါးခုတ်၊ ဟင်းရွက်လှီးဓားပါမကျန် ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို ကြောက်ကြရသဖြင့် နေဝင်မိုးမချုပ်မီ အစုမှူး၊ ပြုစုကောင်းသူကြီးတို့ အိမ်၌ သွားရောက်အပ်နှံကြရလေသည်။ ။

"မနက်မိုးလင်း၍ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ်၊ တောင်ယာလုပ်၊ ကိုင်းရှင်းလိုသူများ သည် မိမိတို့ ဓားကို အပ်နှံထားရသော ပြုစုကောင်း၊ အစုမှူးသူကြီးတို့ အိမ်၌ သွားရောက်ထုတ်ယူကြရလေသည်။ ။ ထိုအခါ လူတွေမှာ သူဓား၊ ကိုယ့်ဓားရွေးကြရသဖြင့် ယခင်က တစ်ရက်လုပ်ရမည့် အလုပ်ကို ယခုအခါ နှစ်ရက်၊ သုံးရက် လုပ်လာကြရသည်။ ။ ထိုအခါ စပါးသီးနှံတို့ မှာ ထွက်သင့်သလောက် မထွက်တော့ဘဲ အရနည်းကာ ကြာလျှင် ဒုဗ္ဗိက္ခန္ဓရကပ်ဆိုးကြီး ဆိုက်လာမည်ကိုပင် စိုးရိမ်လာကြသည်။

ပြည့်ဝမ်းစာ မဖူလုံ၍ ဒုမ္ဘိက္ခန္ဓရကပ် ကျရောက်လာသောအခါ တိုင်း သူပြည်သားများမှာ အပုပ်အသိုး၊ အဆိုးအကောင်းကိုပင် မခွဲခြားနိုင်ကြ တော့ဘဲ အပုပ်လည်း စား၊ အသိုးလည်း စား၊ ရရာကိုစားကြရာမှ ရောဂါဘယထူပြောပြီး ရောဂန္ဓရကပ်ကြီးဆိုက်လာနိုင်ပေသည် ။ တစ် ဆက်တည်းမှာ ပင် အစားအစာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးလာလျှင် လုကြ၊ တို က်ကြ၊ ခိုးကြဝှက်ကြရာမှ သတ္တန္တရကပ်ကြီးပါ နောက်ဆက်တွဲဖြစ်ပေါ် လာတော့မည်ကို ဆင်ခြင်မိကြသော သူကြီး၊ အစုမှူး၊ ပြုစုကောင်းတို့ က ပြည်သူပြည်သားများ တောင်ယာကိုင်းခုတ်၊ သစ်ခုတ်၊ ဝါးခုတ် မြန်မြန်သွားနိုင်ကြရန် ဓားရိုး၌ လည်းကောင်း၊ ဓားပြား၌ လည်းကောင်း မိမိတို့ အမည်နာမကို ရေးထွင်း၍ သာ လာအပ်ကြရန် အကြံပေးကြရတော့သည် ။ ပြည်သူပြည်သားတွေ ဓားကိစ္စနှင့် ဒုက္ခကြီး စွာရောက်နေကြရသည် ကို နေ့စဉ်မျက်မြင်ဖြစ်နေကြသော်လည်း သူတို့ ခများမှာ လည်း မင်းမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့ကြ။

ပြည်သူခများမှာ လည်း သူကြီး၊ အစုမှူး၊ ပြုစုကောင်းတို့ အကြံပေး သလို လိုက်နာလုပ်ကိုင်ကြသည် ။ သို့သော် မည်သို့ဆိုစေ ခါတိုင်းကဲ့သို့ တောင်ယာလယ်တော စောစောမရောက်နိုင်ကြသည် မှာ အမှန်ပင်ဖြစ် သည် ။

အဆိပ်ပြင်းသော မြွေနဂါးကဲ့သို့ ဘုရင့်အမိန့်တော်ကို ကြောက်ရွံ့ထိ တ်လန့်နေကြရရှာသော ပြည်သူများမှာ ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နှင့် ကြံဖန် တီထွင်၍ လယ်တောယာတော စောစောသွား၍ လုပ်ကိုင်ကြရသော လ ယ်ထွက်ယာထွက်သီးနှံများကို ဘုရင့်နန်းကျားကြီးက တစ်ခါကြီးစွာ လေးလံသော အခွန်အတုတ်တို့ နှင့် တောင်သူလယ်သမားများ ၏ ဆန်

ရေစပါးများကို ဘုရင့်ကျီတော်သို့ အရောက်သွင်းပို့ကြရပြန်လေသည်။ ။

ဤမင်းဆိုးမင်းညစ်၏ အမိန့်ကြောင့် မိန်းမသူများမှာ လည်း မနက်
မိုးလင်းသည် နှင့် သူကြီး၊ အစုမှူး၊ ပြုစုကောင်းတို့ ၏ အိမ်ရှေ့ကို သွား
ရောက်ပြီး မိမိတို့ ၏ သားသင်၊ ငါးသင်၊ ဟင်းရွက်လှီး အပ်နှံထားသော
ဓားကို မနက်တိုင်း သွားရောက်ရွေးယူနေကြရလေရာ
မင်းယောက်ျားများကဲ့သို့ပင် သူ့ဓား၊ ငါးဓားမှား၍ ရန်ဖြစ်ကြ၊ တချို့ကလ
ည်း မိမိဓားမကောင်းသည် ကို ဓားအကောင်းနှင့် လဲသွားကြ၊ မူလဓားပို
င်ရှင်အမျိုးသမီးတို့ ကလည်း မခံနိုင်၍ ဆဲကြဆိုကြ၊ သတ်ကြပုတ်ကြန
ှင့် သူကြီး၊ အစုမှူး၊ ပြုစုကောင်းတို့ မှာ လည်း မနက်တိုင်း ယောက်ျား
သားများကို ဓားရွေးပေးကြရသလို မိန်းမများ ပြဿနာကိုလည်း
ဖျန်ဖြေရ၊ ဟန့်ရတားရနှင့် အလုပ်ပိုကာ ဘုရင်မင်းတရားကြီးကြောင့် စိ
တ်ရှုပ်စိတ်ညစ်နေကြရသည်။ ။

ပို၍ ဆိုးသည် မှာ ကား ရဟန်းသံဃာများ ကျောင်းရှိခေါင်းရိတ်သင်
တုန်းဓားများကိုလည်း နန်းရှေ့ရှိ မြို့ဝန်ကွပ်ကဲသော ဓားဆောင်တွင်
လာရောက်အပ်နှံထားကြရသည်။ ။ လဆုတ်ပက္ခ၊ လဆန်းပက္ခ ရဟန်း
သံဃာ ရှင်သာမဏေများ ခေါင်းရိတ်မည့် နေ့မနက်မှ လာထုတ်၍ ညနေ
တွင် ပြန်လာအပ်ကြရမည်ဟူသော ဘုရင့်အမိန့်တော်ပင်ဖြစ်သည်။ ။

ဤမင်းမှာ သူ မတရားအမိန့်ဥပဒေတွေ ထုတ်နေသဖြင့် ပြည်သူပြ
ည်သားများကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေရသလို ရဟန်းသံဃာ သူတော်
ကောင်းများ ၏ ကျောင်း၌ ရှိသော ဆံပင်ခေါင်းရိတ်ဓားများကိုပင်
ကြောက်ရွံ့၍ တစ်နေရာတည်း၌ သိမ်းဆည်းခိုင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

မည်မျှထိ အကြောက်လွန်လာသည် မှာ ကား ဒုရေး၊ သုရေး၊
အခါကြီး၊ နေ့ရက်ကြီးများ ၌ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့ ၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ

နန်းတော်ထဲကို ပင့်ဖိတ်ရသော ရဟန်းသံဃာများ သည် ဘုရားရှင်၏ ပညတ်တော်အတိုင်း သင်းပိုင်ကို ရှေ့၌ လုံးလိပ်၍ ဝတ်ကြရရာ ထိုသင်းပိုင်အလုံးအလိပ်၌ ခေါင်းရိတ်သင်တုန်းဓားအပ်ထားရမည်ဟူသော အမိန့်ကို ထုတ်ပြန်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

ထိုအခါ ရဟန်းကောင်း၊ ရဟန်းမြတ်တို့ သည် "ဤမင်းကား ပါပမင်းတည်း"ဟု နှလုံးပိုက်ကြလျက် လောင်းကြက်မြို့မှ တောရပ်သို့ လည်းကောင်း၊ ရွာငယ်ဇနပုဒ်၊ နယ်စွန်နယ်ဖျား တောခေါင်ခေါင်တောင်ပေါ်အရပ်သို့လည်းကောင်း၊ ကြွချီတော်မူသောအခါ လောင်းကြက်မြို့တော်မှာ ရဟန်းသံဃာ ဆိတ်သုဉ်းစပြု လာလေသည်။ ။

လောင်းကြက်မြို့သူ မြို့သားတို့ မှာ ဒုရေး၊ သုရေး၌ ရဟန်းသံဃာများကို ပင့်ဖိတ်ရန် ရှာမရ၍ ရှင်သာမဏေများ နှင့် ဒုရေးသုရေးကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်ကြရလေသည်။ ။
ထိုရှင်ငယ်သာမဏေများ သည် ပင် ထိုအချိန်က ကျောင်းဆယ်ကျောင်းမှာ မှ တစ်ပါးရှိနေတတ်သည်။ ။

ဤသည် ကို အင်းစောက်၊ ကျောက်ရိုး ရာဇဝင်တို့ ၌ အတိတ်၊ တဘောင်၊ နိမိတ်ဆောင်ခဲ့သော ပညာရှိ ဝိမလအမတ်နှင့် ရခိုင်ရာဇဝင်ဆရာကြီးများက ကြိုတင်၍ အဟောထွက်ခဲ့ကြသည် မှာ -

ကျောင်းတစ်ဆယ်ကို ရှင်ငယ်တစ်ယောက် စားလိမ့်မည်။

အင်္ကျီခါးတို့ လူပျိုအမတ်များ လိမ့်မည်။

ပုတီးလက်စွဲ သူစဉ်းလဲလည်း များ လိမ့်မည်။

ယင်းသောအခါ မိုးမရွာ အစာငတ်မွတ်ရှားလိမ့်မည်။

မင်းမတရားကျင့်ဖောက်ပြား၍ တိုင်းသားပြည်သူ ကျွတ်ကျွတ်ဆူ

အိုးကင်းရေကျဖြစ်လိမ့်မည်။

မင်းမတရား အစိုးစားလည်း ဖြစ်လိမ့်မည် ။

လက်နက်အားကိုး ထိုမင်းမျိုးတို့ အုပ်စိုးပိုင်ရာ တိုင်းပြည်မှာ သူခိုး
ဓားပြ များ လိမ့်မည်။

ရခိုင်ပြည်သူ ကျွတ်ကျွတ်ဆူတို့ အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ရခိုင်ပြည်သူ ကျွတ်ကျွတ်ဆူလို့ စိတ်ပူသောကရောက်လိမ့်မည်။

ဘူးသီးတောင်နယ်ကို ပြင်ခေါင်ကုလားစိုးလိမ့်မည်။

ကုလားကိုရှာ ကျောက်တော်မှာ ထိုခါ တရုတ်တွေ့လိမ့်မည်။

ငါးချေလှမ်း ကျိုးကန်းဖို့ ။ ဝတ်သားကင် မောင်ရှင်ဖို့ ။

ကျိုးကန်းနှင့် တူသော ကုလားမည်းတို့ သည် အသေးအမွှားစီးပွား
ရေး (ဥပမာကွမ်းယာဆိုင်)ကစ၍ လုယူကြလိမ့်မည်။ ဝတ်သားတုံးကြီး
နှင့် တူသော စီးပွားရေးအတုံးအခဲ ကြီးကြီးမားမားကို တရုတ်တို့ ယူလိ
မ့်မည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်မည်။

အင်္ကျီမဟုတ် ကုလားခြပ်ကိုလည်း ဝတ်လိမ့်မည်။

သင်္ဘောမဟုတ် ဘရကုတ်(ဘုတ်+ မော်တော်)ကိုလည်း စီးလိမ့်မည်။

ယောက်ျားမပီ လူပလီလည်း များ လိမ့်မည်။

မိန်းမ, မတရား လင်မြှောင်ထားလည်း များ လိမ့်မည်။

ထဘီညာတင် မိန်းမရွှင်လည်း များ လိမ့်မည်။

အပျိုကညာ ရတနာတို့ အသရေမလုံ ရူပါရုံနှင့် သားမြတ်ပေါ်အောင်ပြလိမ့်မည်။

မိန်းမ၊ မတရား ကျင့်ဖောက်ပြား၍ စီးပွားကုန်သည် လုပ်လိမ့်မည်။
တောင်ကအောက်ချင်း ပြားကိုဆင်း၊ အောက်ချင်းဖော်၍ရှာလိမ့်မည်။

။

ကျေးဇူးမသိ လူဒိဋ္ဌိလည်း များ လိမ့်မည်။

ဘုရားပြကာ စီးပွားရှာ အရှောင်စားလည်း များ လိမ့်မည်။

ခေါင်းတုံးရိတ်ကာ စီးပွားရှာ ပြည်ရွာရဟန်း များ လိမ့်မည်။

ကျောင်းထိုင်သံဃာ စီးပွားရှာ ဘဏ္ဍာစုစည်း များ လိမ့်မည်။

ဘုန်းကြီးမတရား ကျောင်းကြီးစားလည်း များ လိမ့်မည်။

ဘုန်းကြီးယောင်ယောင် ကျောင်းတစ်ဆောင်နှင့် မင်းခေါင်ဆရာများ
လိမ့်မည်။

သင်္ကန်းမပီ ဧကသီနှင့် ဒုဿီရှင်များ ငွေကြေးစားလည်း များ လိမ့်မည်။

မင်းဝယ်ခယမ်း အကျင်းသွမ်း ရှင်ရဟန်းလည်း များ လိမ့်မည်။

မိန်းမများ နှင့် စကားမြူးထူးရဟန်းရူးတို့ များ လိမ့်မည်။

ရဟန်းအချင်းချင်း တရားခင်း ကျောင်းတွင်းထိုခါ ဖြစ်လိမ့်မည်။

ဘုန်းကြီးတန်းကြီး အသီးသီးတို့ ပူဆွေးဒုက္ခဖြစ်လိမ့်မည်။

ဟု ရခိုင်ပညာရှိ ဝိမလအမတ်နှင့် ကျောက်ရိုး၊ တောင်ပေါက်ရေဝင်
ဆရာကြီးများ ဟောကိန်းထုတ်ထားခဲ့ကြသော အခြင်းအရာတို့ သည်
ဘုရင်နန်းကျားကြီးလက်ထက်မှာ တချို့တစ်ဝက်ဖြစ်ပေါ်လာတော့သည်။

။

သို့နှင့် စိတြနှင့် နာရဒမည်သော ရှင်သူငယ်နှစ်ယောက်တို့ သည် လဆန်းပက္ခ၏ အဖိတ်နေ့တစ်နေ့မနက်၌ ခေါင်းရိတ်ရန် နန်းတော်ရှိဓားထိန်းဆောင်ကိုသွားပြီး ခေါင်းရိတ်ဓား၊ သင်တုန်းဓားတစ်လက်သွားငှားကြသည်။ သူတို့ သည် ထိုသင်တုန်းဓားကို ခေါင်းရိတ်ပြီးသည် နှင့် (သို့မဟုတ်)နေမဝင်မီ ပြန်အပ်ကြရမည်ဖြစ်သည်။

ရှင်သူငယ်စိတြနှင့် နာရဒတို့ ၏ ကျောင်းမှာ အဇ္ဇနနဒီမြစ်ကမ်းစောင်း၌ တည်ရှိသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ကျောင်းရှေ့မြစ်ကမ်းပါးကျောက်ဖျာပေါ်တက်ပြီး ခေါင်းရိတ်ကြသည်။ သူတို့ ၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ခေါင်းရိတ်ပြီးသည် နှင့် အဇ္ဇနနဒီမြစ်ထဲ ရေဆင်းချိုးကြရန် ဖြစ်၏။

သို့နှင့် ခေါင်းရိတ်အပြီးတွင် တစ်ပတ်, နှစ်ပတ်ကြာမှ တစ်ခါကိုင်ရသော သင်တုန်းဓားကိုကိုင်၍ ဆော့ကစားကြရာ စိတြလက်ကသင်တုန်းဓားလွတ်ကျပြီး ရေထဲကျသွားသည်။ ထိုအခါ သူတို့ နှစ်ဦးမှာ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကြရတော့သည်။ ။ ဤသင်တုန်းဓားမှာ နန်းရှေ့ဓားထိန်းဆောင်က ဓားဖြစ်လေရာ နေမဝင်မီ ပြန်အပ်ရမည့် ဓားဖြစ်သဖြင့် ရေထဲ၌ စမ်းငုပ်ရှာကြသည်။

အဇ္ဇနနဒီမြစ်မှာ မြစ်ကျဉ်းသလောက် ရေစီးသန်သော မြစ်ဖြစ်လေရာ ရှင်သူငယ်နှစ်ပါးဖြစ်ကြသော စိတြနှင့် နာရဒတို့ သည် ရေထဲကျသွားသော သင်တုန်းဓားကို တစ်နေ့လုံး ရေငုပ်ရှာကြသည်။ အချိန်သာကုန်သွားသည်။ ရေထဲကျသွားသော သင်တုန်းဓားကို စမ်းရှာ၍ မရကြ။

သည် လိုနှင့် အချိန်မှာ နေဝင်ခါနီးဖြစ်သွားသည်။ နေဝင်၍ မှ ဤသင်တုန်းဓားကို ပြန်မအပ်နိုင်လျှင် မင်းပြစ်မင်းဒဏ် သင့်တော့မည်။ ဘု

ရင်နန်းကျားကြီး၏ အမိန့်တော်မြတ်ကလည်း ဓားကို လက်ဝယ်ထားရှိသူ၊ ငှားသွား၍ ပြန်လာမအပ်သူတို့ ကို ဖမ်းမိပါက သုဿန်ထုတ်ဓားခုတ်သတ်စေဟူသော အမိန့်တော်ရှိထားလေရာ ကြောက်ကြောက်နှင့် ဓားကျသွားရာ နေရာတစ်ဝိုက်ကို ပိုက်စိပ်တိုက်ငုပ်စမ်းရှာဖွေကြသည်။ သို့သော် တစ်ထွာတစ်မိုက်သာရှိသော သင်တုန်းဓားကို ရေစီးသန်သော အဇ္ဇနနဒီမြစ်ရေထဲ ငုပ်စမ်းရှာကြသည် မှာ သမုဒ္ဒရာထဲ အပ်ပျောက်ရှာသည် နှင့် ဘာမှ မခြားဖြစ်သွားလေသည်။ ။

ထိုအခါ ရှင်သူငယ်နှစ်ပါးမှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော နန်းကျားကြီးဘုရင်အကြောင်းကိုလည်း သိထားကြသူများ ဖြစ်လေရာ လောင်းကြက်မြို့တော်က ထွက်၍ နေမဝင်မီ ခြေဦးတည့်ရာကို ထွက်ပြေးလာကြလေတော့သည်။ ။

ဘုရင်နန်းကျားကြီး ဆိုးသွမ်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ မြောက်ဦးခေတ်ဘစောဖြူမင်း (ကောဇာ ၈၂၁ - ၈၄၄) လက်ထက်တွင် ပေါ်ထွန်းခဲ့သော စာဆိုအနုမင်းညို၏ ရခိုင်မင်းသမီးဧချင်းတွင် -

"...ဘေးခင်းကြီးစွာ၊ အလောမာလျှင်၊ တည်လှာလောင်းကြက်၊ ထိုမြို့ထက်ဝယ်၊ ဖြူရွက်ဖြန့်ကျိုး၊ ငါးယောက်ဆုံးတွင် ၊ မှားရှုံးကြံသီး၊ နန်းကျားကြီးကား၊ မီးထက်မက၊ ပြည်မပြည်တွင်း၊ ဓားတစ်စင်းမျှ၊ မဟိ(ရ်)ရသည် ၊ ကျနကောက်ငင်၊ ပူဆာအင်နှင့် ၊ ဆွေလင်နှစ်မည်၊ အိမ်ထောင်သည် ဟု ၊ စည်သဘင်ကြီး၊ သမီးလှစွာ၊ ပန်းနီလာကို၊ အာသာငတ်ငတ်၊ လောဘတက်၍ ၊ ရရတ်ယူပြီး၊ မတ်ကြီးခေါင်ဖျား၊ ဘနှစ်ပါးကို၊ ငြိုးထားပြီးခါ၊ ဖျက်ဆီးပါသည် ၊ မိစ္ဆာကျင့်ညစ် ညူးတည့်လေ ..."

ဟု ရေးစပ်ဖွဲ့ဆိုထားခဲ့လေသည်။ ။

ထိုရှင်ငယ်နှစ်ပါး ခေါင်းရိတ်သင်တုန်းဓား ပျောက်မှုနှင့် ထွက်ပြေး

လာကြသော အစခရီးမှာ ဘယာသောကခရီးသာဖြစ်သော်လည်း တော
တောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်လာကြပြီးသောအခါ မမျှော်လင့်
သော ဂန္ဓာရီခရီးရှည်ကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုစဉ်ကြာနှင့် နာရဒမည်သော ရှင်ငယ်ညီနောင်နှစ်ပါးတို့ မှာ ဦးမော
င်ညိုနှင့် မပိုးဖြူတို့ ၏ သားများ ဖြစ်ကြသည်။

(ထိုဦးမောင်ညိုနှင့် မပိုးဖြူတို့ ကို အစွဲပြု၍ တည်ခဲ့သော
ကျေးရွာများမှာ ယခုတိုင် မြောက်ဦးမြို့နယ်၌ အထင်အရှားရှိလေသည်
။)

ထို့ကြောင့် မြန်မာမှုနယ်ပယ်က အတိတ်၊ နိမိတ်၊ တဘောင်၊ ကြင်း၊
သိုက်၊ ဓာတ်၊ အဂ္ဂိရတ်၊ ဆေးဝါး၊ မန္တရား၊ မန္တန်တို့ နှင့် ဆက်နွယ်နေ
သော ဂမ္ဘီရ၊ ဂန္ဓာရီ သမိုင်းပုံရိပ်လမ်းကြောင်းများကို အတိတ်ပြန်ကော
က်ကြည့်ရသော်...။

ရှေးမြန်မာကြီးတို့ ၏ ဂန္ဓာရီပညာ ခရီးစဉ်သည် ရှည်လျားထွေပြား
လှပေသည်။ တကောင်းခေတ်၊ သရေခေတ္တရာခေတ်၊ ပုဂံခေတ်၊ စစ်ကို
င်းအင်းဝခေတ်၊ ကေတုမတီ ဟံသာဝတီခေတ်၊ ညောင်ရမ်းအင်းဝခေတ်
၊ ကုန်းဘောင်ခေတ် စသည် , စသည် ခေတ်ကာလသမယ မုခ်ဦးမုခ်တိုင်
ပန်းတုံးတိုင်များ ...။

တကောင်း၊ သရေခေတ္တရာ၊ ဟန်လင်း၊ ဗိဿနိုး၊ ပေါက္ခရာဝတီ၊ ဒဂုန်၊
ဥဿ၊ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိ၊ မုတ္တမ၊ ခည ဝတီ၊ ဝေသာလီ၊ ပဉ္စာ၊ မြောက်ဦး၊ ပြည်
၊ ပုသိမ်၊ ကေတုမတီ၊ ဟံသာဝတီ၊ ညောင်ရမ်း၊ ရတနာသင်္ဃီ၊ ရွှေဘို၊ အ

မရပူရ၊ ရတနာပုံ စသည် , စသည် ရဋ္ဌ၊ ပူရ၊ နာရ၊ မြို့ပြ၊ မြို့တော်၊ နေပြည်တော်များ ထိုထိုဤဤ အလီလီသော ကာလဒေသ တစ်နံတစ်လျားတို့တွင် ပျံ့နှံ့ဖြတ်သန်းလျက် မြန်မာ့ဂန္ဓာရီပညာသည် ရှင်သန်ဖြစ်ထွန်းအလှမ်းကျယ်စွာ ပွားများ လာခဲ့ပါသည်။

ဂန္ဓာရီပညာဆိုင်ရာ နည်းနိဿယ၊ အတတ်၊ အသိ၊ ဒဿနိက၊ တတ္ထဗေဒ၊ ယောဂ၊ သမထ၊ စူဠ၊ မဟာ၊ မဇ္ဈ၊ ဇနပဒ၊ လက်ဝဲ၊ လက်ယာ၊ အဖြူအမည်းစသည် , စသည် တို့ သည် များ မြောင်ပွေလီစွာဖြင့် ကာလစာရီ၊ ဒေသစာရီ တစ်နံတစ်လျားတွင် ဖြန့်ဆန့်စည်ပင်နေခဲ့ပေသည်။

မြန်မာမှုနယ်ပယ် မြန်မာ့သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်တစ်ခွင်၌ ဖြစ်ပေါ်နေခဲ့သော ဂန္ဓာရီဖြစ်စဉ်များကို လေ့လာစိစစ်သောအခါတွင် တိုက်ဆိုင်တူညီမှုများ ၊ ထပ်တူရိုးစွဲဖြစ်ပျက်မှုများ အချို့ကို စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာတွေ့ရှိကြရသည်။ ။ ယင်းတို့ ထဲတွင် ထူးခြားတွေးတောဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်သနပ်အချို့ကို ဖော်ပြရလျှင် -

သာသနာနှစ် (၁၀၁)ခုနှစ် သရေခေတ္တရာပြည် မြို့တည်နန်းသည် ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးနှင့် ထီးပြိုင်နန်းပြိုင် ပန်ထွာဘုရင်မသည် ဗိဿနိုးပြည်ကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေသည်။ ။ ပန်ထွာဘုရင်မ၏ အဘိုးတော်စပ်သူ ဆရာရှင်ရသေ့ကြီးက ပန်ထွာဘုရင်မ အုပ်ချုပ်သော ဗိဿနိုးပြည်ကို ရန်သူတို့ လာရောက်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်မှု မပြုလုပ်နိုင်ရန်အတွက် မြို့ပတ်ပတ်လည်ကို အင်း၊ အိုင်၊ မန္တရားများ အပါအဝင်လောကီအစီအရင်များ ဖြင့် အရံအတားပြုလုပ်ပြီး ပိတောက်စည်တစ်လုံးကိုလည်း ထိုသို့သော လောကီအစီအရင်များ ဖြင့် ပြုလုပ်ပေးထားလေသည်။ ။

ဗိဿနိုးမြို့တော်ကို ရန်သူများ သိမ်းပိုက်ရန် ပိုင်းရံချီတက်လာကြ

သည့် အခါတိုင်း ထိုပိတောက်စည်ကြီးကို တီးခတ်လိုက်လျှင် မြို့တော်
ကို ဝိုင်းပတ်ရစ်ခွေ စီးဆင်းနေသော ရန်ပယ်ချောင်းကြီးသည် အဟု န်ပြ
င်းစွာ ဒလဟောစီးဆင်းရေလျှံလာကာ ရန်သူတပ်များကို တံမြတ်စည်းနှ
င့် လှည်းသိမ်းသပ်ချလိုက်သလို အကုန် ရေထဲမျောပါကုန်ကြသည် ဆို
၏။

ဤအကြောင်းကြောင့် ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးသည် ဗိဿနိုးပြည်နှင့် ပ
န်ထွာဘုရင်မကို သိမ်းပိုက်ရန် မစွမ်းသာသဖြင့် ထိုအစီအရင်များကို ဖျ
က်ဆီးရန် ရှင်ယောင်တစ်ဦးအား လျှို့ဝှက်စွာစေလွှတ်လိုက်သည် ။

ထိုရှင်ယောင်သည် ဗိဿနိုးပြည်ရှင် ပန်ထွာဘုရင်မကို ဥပါယ်တံမျ
ဉ်နှင့် လှည့်ဖြားအယုံသွင်းပြီး ပိတောက်စည်ကြီးနှင့် မြို့အရံအတား
လောက်အစီအရင်များကို ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည် ။
ထိုသို့ပြုလုပ်လိုက်ပြီးမှ ဒွတ္တဘောင်မင်းကြီးသည် ဗိဿနိုးပြည်နှင့် ပန်
ထွာဘုရင်မကို လွယ်လင့်တကူ သိမ်းပိုက်ရယူသွားလေသည် ။

ရခိုင်ပဉ္စာ မြို့တည်နန်းတည် ငတုံးမင်း သက္ကရာဇ် (၁၅၆)ခုနှစ် လ
က်ထက်တွင် ရန်သူအပေါင်းကင်းစေရန်အတွက် ပိတောက်စည်တစ်လုံး
အား လောက်အစီအရင် အစီအစဉ်နှင့် စီရင်စီစဉ်လျက် မြို့တော်ဦး၌ ချိ
တ်ဆွဲထားပြီး တစ်နေ့သုံးကြိမ် ပိတောက်စည်ကြီးကို တီးခတ်လေ့ရှိသ
ည် ဆို၏။

ထိုသို့တီးခတ်လေတိုင်း အရှေ့ဘက်ရှိ ပေါက္ကရာဇ် ပုဂံပြည်သည်
ချောက်ချောက်ချားချား ဖြစ်ရလေ့ရှိသည် ။ ထို့ကြောင့် ပေါက္ကရာဇ်ရွှေ
နန်းရှင်က ရှင်ယောင်နှစ်ပါးအား ထိုပိတောက်စည်ကို ဖျက်ဆီးရန်လျှို့ဝ
ှက်စွာစေလွှတ် လိုက်လေသည် ။

ထိုရှင်ယောင်နှစ်ပါးသည် ပဉ္စာဘုရင်နှင့် ရွှေနန်းရှင်အား လိမ္မာပါးန

ပ်စွာ ချဉ်းကပ်ပြီး ပရိယာယ်ဝေဝုတ်များ စွာဖြင့် လှည့်ပတ်ဖြားယောင်း လျက် ထိုပိတောက်စည်ကို ဖျက်ဆီးရုံသာမက ပဉ္စာနေပြည်တော်အနီး ရေကန်ကြီး၌ နေထိုင်သော မြို့စောင့်နဂါးကြီးကိုလည်း နှင်ထုတ်ပစ်လျက် ပဉ္စာရွှေနန်းရှင် ရခိုင်ဘုရင်ကိုလည်း လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ပြီး ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားလေသည်။ ။

ထို့ပြင်တစ်ဝ အလားတူအကြောင်းအရာတစ်ခုကို တင်ပြရလျှင်

ရခိုင်ဘုရင်နေပြည်တော်မှ အင်း၊ အိုင်၊ မန္တရား လောကီယတြာအတတ်၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သော ရဟန်းတစ်ပါးသည် ပုဂံပြည်ရှင်က ပင့်ဆောင်သဖြင့် ပုဂံပြည်သို့ ကြွလေသည်။ ။ ထိုရဟန်း၏ အလုပ်အကြွေးတပည့်ငယ်လေးကိုပုဂံပြည်ရှင် အလိုတော်ရှိလျှင် အခေါ်လွှတ်မည်ဟု မှာ ကြားထားခဲ့လေသည်။ ။

နှစ်လည်ပတ်လုံးကြာသည့် တိုင်အောင် တပည့်ရှင်ငယ်ကို ပုဂံသို့မခေါ်သောကြောင့် တပည့်ရှင်ငယ်သည် ဒေါသဖြစ်ကာ ရခိုင်ပြည်ရှိကမ်းဘဲအရပ်၌ အရှေ့ဘက်ကို မျက်နှာပြုပြီး လောကီအစီအရင်နှင့် ဘုရားဂူတစ်လုံးကို တည်လေသည်။ ။ ထိုအခါ ပုဂံပြည်သည် တစ်နေ့သုံးကြိမ် ချောက်ချားရလေသည်။ ။

ဤသည် ကို ပုဂံရောက် ရခိုင်ရဟန်းက သူ့တပည့် ရှင်ငယ်လက်ရာဟု အတပ်သိသဖြင့် သူ့တပည့်ရှင်ငယ်အား ခေါ်ရန်သင့်သည် ဟု မိန့်ကြားပြီး တပည့်ရှင်ငယ်ကိုလည်း ဒေါသအလျောက် ထိုသို့မလုပ်သင့်ကြောင်း၊ ဘုရားသခင်သာသနာကို ငဲ့ညှာသင့်ကြောင်း စသည် ဖြင့် တမန်စေသဝဏ် ကမ်းလေသည်။ ။ သို့မှ တပည့်ရှင်ငယ်သည် စသည် ဖြင့် ဒေါသမာန်ပြေကာ ထိုဂူဘုရားကိုဖျက်လျက် အနောက်ဘက်လှည့်ပြီး သစ်ပင်ဝါးကြီးများအား စည်ပင်အောင်စိုက်ပျိုးပြီး ကံပဲ့

ဟု အမည်သစ်ပေးလေသည်။ ထိုမှ သာ ပုဂံပြည်သည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းသွားလေသည်။

မြန်မာ့ဂန္ဓာရီပညာလောကတွင် အထွတ်အထိပ်ထင်ရှားသော ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ် ဘိုးဘိုးအောင်၏ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိတွင် ငယ်နုစဉ် ကျောင်းသားဘဝက အလွန်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး ရှိခဲ့လေသည်။ ယင်းတို့ မှာ မောင်ဝိုင်း၊ မောင်မြတ်ကြည်ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဘိုးဘိုးအောင်၏ ငယ်မည်မှာ မောင်ဘိုးအောင်ဖြစ်သည်။ နောင် ကြီးပြင်းလာသည့် အခါတွင် မောင်ဘိုးအောင်သည် ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ် ဘိုးဘိုးအောင်ဗဒုံမင်းတရား(ကောဇာ ၁၁၄၃)ခုနှစ် ဖြစ်လာသည်။ မောင်မြတ်ကြည်သည် တောထွက်ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လာသည်။ ဘိုးဘိုးအောင်တို့ သူငယ်ချင်း သုံးဦးအကြောင်းကို စစ်ကြိုခေတ်က အဆိုကျော် ခင်မောင်ရင်က တခမ်းတနား သီဖွဲ့တေးဆိုခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ပင် ရခိုင်မြောက်ဦးရွှေပြည် ကောင်းစားစဉ်ကလည်း မြဝါ၊ ဘစောသီရိ၊ မြတ်သာထွန်းဟူသော သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ရှိခဲ့လေသည်။ သူတို့ သည် ကလေးသူငယ်ဘဝက တောင်ညိုတိုက်ဆရာတော် အရှင်အဂ္ဂမုနိထံ စာပေသင်ကြားခဲ့ကြသည်။ အရွယ်ရောက်သော် သူတို့ သုံးဦးသည် မဇ္ဈိမဒေသ နာလန္ဒတက္ကသိုလ်သို့သွား၍ ပညာသင်ကြားကြသည်။ အချိန်တန်သော် မြတ်သာထွန်းသည် ဝိမလအမတ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ နာမထင်ရှားလျက် မြောက်ဦးရွှေနန်းတော်၌ အမှုထမ်းပညာရှိအမတ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မြန်မာစာပေလောက၌ ထင်ရှားသော မဟာပညာကျော် လျှောက်ထုံးသည် သူတို့ အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဘစောသီရိသည် ဒုတိယမြောက် မြောက်ဦးမြို့တည်နန်းတည် မင်းဗာကြီးမင်း(သက္ကရာဇ် ၈၉၃-ခုနှစ်) ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မြဝါသည် ဓာတ်ပြောင်းဓာတ်ပြန်၊ ဓာတ်ရှိက်ဓာတ်ဆင်၊ ရုပ်

ဓာတ်ကို ဓာတ်လေးပါး၊ မြူလေးပါးနှင့် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာအတတ်၊ ယတြာလေးဆယ်၊ ဝိကြမ္မာသုံးဆယ် စေသော ဂန္ဓာရီအတတ်များကို ကုံလုံပြည့်လျှံဂန္ဓာရီထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ် လာလေသည် ။ ဦးမြဝါ၊ ရှင်မြဝါ၊ ရှင်သူငယ်မြဝါဟူသော အမည်နာမနှင့် သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက် ကျော်စောခဲ့လေ၏။

ဘိုးဘိုးအောင်သည် ထွက်ရပ်ပေါက်ပြီးနောက် အမရပူရရွှေနန်းတွင် မင်းပရိသတ်အစုံအလင်နှင့် ညီလာခံနေသော မောင်ဝိုင်း ငယ်မည်ရှိ ဗဒုံမင်းထံ ဝင်ရောက် လာပြီး တရားသောမင်းတို့ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သည်ကို လုပ်ဆောင်ရန်လစ်ဟင်းနေခြင်းအား ပြစ်တင်ကြိမ်းမောင်းလျက်ညွှန်ပြခဲ့သလိုပင်-

ဦးမြဝါသည် လည်း ဂန္ဓာရီလမ်း၌ အထွတ်အထိပ်ရောက်ပြီးနောက် မြောက်ဦးရွှေနန်းတော်တွင် မှူးမတ်ဗိုလ်ပါ အစုံအလင်နှင့် ညီလာခံကျင်းပနေသော ဘစောသီရိငယ်မည်ရှိ မင်းဗာကြီးမင်းကို အမျိုးဘာသာ၊ သာသနာအတွက် လုပ်ဆောင်ရန် ပျက်ကွက်နေသည် ကို ထောက်ပြ၍ ဝေဖန်ရှုတ်ချပြစ်တင်မာန်မဲလျက် အမြန်ဆုံးလုပ်ဆောင်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည် ။

ဘိုးဘိုးအောင်၏ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကို အသေအချာ မပြောနိုင်ပေ။ ဘိုးတော်မောင်ဝိုင်း မွေးဖွားသော မြန်မာနှစ် (၁၁၀၆)ခုနှစ်နှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိပေမည်ဟု ယူဆ၍ ပေသည် ။ သို့တစေ ဦးမြဝါကို သက္ကရာဇ် (၈၅၄)ခုနှစ်၊ ဝါဆိုလပြည့်၊ ကြာသပတေးနေ့၊ ဥတ္တရာသာ၌ နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်လျက် အ ရုဏ်တက် ဗဟိုရ်နာရီ (၄)နာရီ (၂)မတ် (၃)မိနစ် (၂)ပြန် (၂)ခရာတွင် မြောက်ဦးနန်းတော်၏ တတိယဝင်းတော်အပြင်ဘက် အိမ်တော်မင်္ဂလာ၌ မွေးဖွားသည် ဟု ဖော်ပြထားမှုကို တွေ့ရသည် ။ ဘစော

သီရိမင်းဗာကြီးကိုလည်း သက္ကရာဇ် (၈၅၄)ခုနှစ်တွင် မီးရှူးသန့်စင်ဖွားမြင်ခဲ့၏။ ဦးမြဝါနှင့် လကြီး-လငယ် ဖြစ်သည်။ ။

ဂန္ဓာရီပညာဆိုင်ရာ အရောင်တူအဆင်ကွဲ တိုက်ဆိုင်တူညီမှုနောက်တစ်ခုမှာ ကပ္ပလင်္ကာရကျမ်းပြုဆရာတော် ရှင်ဥတ္တမသီရိ၊ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ် ဘိုးဘိုးအောင်၊ ဗားမဲ့ဆရာတော် အရှင်နန္ဒသာရတို့ ၏ ပညာရရှိပုံ အသွင်အပြင်တို့ ပင် ဖြစ်၏။

သီရိခေတ္တရာပြည် နောက်ဆုံးဘုရင် သုပညာနရဘိန္ဒမင်းလက်ထက် သာသနာနှစ် (၆၂၉)ခုနှစ်လောက်က အမတ်ရာဇသင်္ကြန်လှူသော ပြဿဒိကျောင်းဆရာတော် အရှင်ဥတ္တမသီရိမထေရ်သည် ထိုကျောင်းတိုက်နှင့် မနီးမဝေးရှိ တစ်ခါတုန်းက ဒိဗ္ဗစက္ခုရှင်ရသေ့ နေထိုင်ခဲ့သော ကျောက်ဂူပြိုပျက်ရာမှ ကျောက်သေတ္တာတစ်လုံးကို ရရှိခဲ့လေသည်။ ။ ရှင်ဥတ္တမသီရိမထေရ်သည် မိမိသတင်းသုံးရာ ကျောင်းတိုက်သို့ ထိုကျောက်သေတ္တာကို လျှို့ဝှက်စွာယူဆောင်ခဲ့လေသည်။ ။

တစ်နေ့သ၌ ကျောင်းတိုက်တွင် တစ်ပါးတည်းရှိစဉ် ထိုကျောက်သေတ္တာကို ရိုက်ဖွင့်ရာ ထူးဆန်းသောကြေးနီ ပုရပိုက်တစ်ခုကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ။ ရှင်ဥတ္တမသီရိသည် ထိုကြေးနီ ပုရပိုက်အား စိတ်ဝင်စားဖတ်ရှုပြီးစီးသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြောက်မက်စဖွယ် အသံနက်ကြီးဖြစ်ပေါ်လျက် ကြေးနီပုရပိုက်သည် ရှင်ဥတ္တမသီရိလက်ထဲက ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ ။

သို့သော် ရှင်ဥတ္တမသီရိသည် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ဖတ်ရှုလိုက်ရုံနှင့် နှုတ်ငုံဆောင်နိုင်သူဖြစ်ရကား မိမိဖတ်ရှုလိုက်ရသော ကြေးနီပုရပိုက်ထဲက စာများကို ပေပုရပိုက်ထဲ၌ ကူးပြောင်းရေးသား မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သည်။ ။

ယင်းမှတ်တမ်းတင်စာသည် မြန်မာ့ဂန္ဓာရီလောက၌ ယခုတိုင်နေတစ်ဆူလတစ်ပါးလို ကျော်စောထင်ရှားနေသော ကပ္ပလင်္ကာရကျမ်းပင်တည်း။

ထိုကျမ်းကို ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦး၌ တောင်ငူမြို့ရှင်ဝရသာမိတောင်းပန်လျှောက်ထား၍ မ,တစ်လုံးကျေ တောင်တွင်းဆရာတော်ခင်ကြီးဖျော် ရှင်ဉာဏစာရက နိဿယအနက်ထုတ်ခဲ့ပြီး မတ္တရာဆရာတော် သဒ္ဓမ္မနန္ဒက လင်္ကာစကားပြေနှင့် ရေးသားထားခဲ့လေသည်။ ။

ကုန်းဘောင်ခေတ်ဦး မြန်မာနှစ် (၁၁၀၀)ပြည့်နှစ်ကျော်လောက်က တောင်တွင်းကြီးမြို့ လက်ပံရှည်ရွာမှ ဘိုးမြတ်ညိုစံ၊ မယ်ငြိမ်းရာတို့ မှမွေးသော မောင်ဘိုးအောင်သည် အရွယ်ရောက်သော် တောင်တွင်းကြီးမြို့ ရွှေအင်းတော်စေတီအရှေ့ဘက် ဇေယျမင်္ဂလာကျောင်းတိုက်ခေါ်ကြေးနီကျောင်းတိုက် ဆရာတော်ထံတွင် ကျောင်းလာနေသည်။ ။ ယင်း၌ စစ်သာမြို့သူကြီးသား မောင်မြတ်ကြည်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ ။ နောင်တွင် ဘိုးတော်ဗဒုံမင်းဖြစ်လာမည့် မောင်ဝိုင်းနှင့် လည်း ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြသည်။ ။

မောင်ဘိုးအောင်၏ ငယ်ဆရာဖြစ်သော ကြေးနီကျောင်းဆရာတော်သည် အင်း၊ အိုင်၊ မန္တရား၊ ဆေးဝါး အင်္ဂါရတ်အတတ်၌ ဝါသနာရုံမင်သည်။ ။ ဆရာတော်သည် အိပ်မက်ထဲ၌ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ကြေးနီကျောင်းအနောက်ဘက်ရှိ ရေကန်အနီးတွင် ရှာဖွေရာ ရေကန်ပေါင်ရှိ သီးပင်တစ်ပင်ခြေရင်းတွင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် မြေ၌ မြှုပ်နေသော ကြေးနီပုရပိုက်တစ်ခုကို ရရှိလေသည်။ ။

ဆရာတော်သည် ထိုကြေးနီပုရပိုက်ကို လျှို့ဝှက်စွာ လေ့ လာပြီး

လောကီထွက်ရပ်ပေါက်ကိစ္စများကို စီရင်ဆောင်ရွက်ရင် ပျံတော်မူခဲ့လေသည်။ ဆရာတော်ပျံတော်မူပြီးနောက် ရဟန်းတပည့်များက ဆရာတော်၏ အမွေကို ခွဲဝေယူကြရာ မောင်ဘိုးအောင်သည် လည်း ဆရာတော်ခေါင်းအုံးကို အမွေအဖြစ် ရလေသည်။

ပထမ၌ တန်ဖိုးခေါင်းအုံးကိုသာ ရသည် ဟု ဝမ်းနည်းခဲ့သော်လည်း နောင်တွင် ဆရာတော်လက်သုံး ကြေးနီပုရပိုက်သည် ထိုခေါင်းအုံးထဲ၌ ရှိနေသည် ကို တွေ့ရှိရလေသည်။ ထိုကြေးနီပုရပိုက်မှ အင်း၊ စမအတတ်၊ ဝိဇ္ဇာရေအတတ်၊ ဝိဇ္ဇာမယိဒ္ဓိအတတ်များကို သေချာကြေညက်စွာ လေ့လာဆည်းပူး ကျင့်ကြံအားထုတ်ခြင်းဖြင့် မောင်ဘိုးအောင်သည် ဘိုးဘိုးအောင်အမည်ဖြင့် အကျော်ဇေယျ ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့လေသည်။

သက္ကရာဇ်(၉၅၃)ခုနှစ် ဝန်းကျင်၌ ဟံသာဝတီပြည် ကောင်းစားစဉ်ကာလက ဗားမဲ့ဆရာတော်လောင်းလျာရှင်သူငယ် နန္ဒသာရသည် တစ်နေ့သ၌ ဟံသာဝတီမြစ်ကမ်းပါး တစ်နေရာသို့ ကြွေရောက်တော့မူစဉ် သူရူးတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ဆုံခိုက် မြစ်လယ်၌ မိကျောင်းတစ်ကောင်သည် ကြေးနီပုရပိုက်တစ်ခုကို ကိုက်ချီလျက် သူတို့ ရှိရာမြစ်ကမ်းပါးဘက်သို့ ကူးလာသည် ကို မြင်ရသည်။

ရှင်သူငယ်က သူရူးအား မိကျောင်းပါးစပ်က ကြေးနီပုရပိုက်ကို လုယူပေးရန်ပြောလိုက်ရာ သူရူးလည်း မြစ်ထဲသို့ ကပ္ပာကယာဆင်းပြီး မိကျောင်းပါးစပ်ထဲက ကြေးနီပုရပိုက်ကို လုယူကာ ရှင်သူငယ်ကို ပေးလေ၏။ ရှင်သူငယ်သည် ထိုကြေးနီပုရပိုက်ကို သေချာစေ့စပ်စွာ လေ့လာဆည်းပူးသည် ကစ၍ အင်း၊ အိုင်၊ မန္တရား၊ ဆေးဝါး၊ အင်္ဂိုရတ် အတတ်၌ အထွတ်အထိပ်ရောက် ထွက်ရပ်ပေါက်ခဲ့ပြီး ဗားမဲ့ဆရာတော် အရှ

င်နန္ဒသာရအဖြစ် အကျော်အစောဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ။

မြန်မာ့ဂန္ဓာရီနယ်ပယ်၌ ဗားမဲ့ဆရာတော်၏ အမည်နာမနှင့် သူလုပ်
များ သည် လမ်းပြကြယ်သဖွယ် အားကိုးအားထားရာဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ရတာနာပူရ အင်းဝဇာတိ မဟာမြိုင်ဆရာတော် အရှင်ဝဏ္ဏဇေရေး
သားစီရင်သော ဗားမဲ့ဝိဇ္ဇာ မဟာသိဒ္ဓိကျမ်းရင်းဆယ်ကြောင်းရေးပေမူ
ထဲတွင် ဗားမဲ့ဆရာတော်ကို ရခိုင်ဒေသ ဗားမဲ့တောင်ခြေရွာတွင် မြန်မာ
နှစ်(၉၃၃)ခုနှစ် မြင်သည် ဟု ရေးသားထားလေသည်။ ။ ယခုဆယ်နှစ်အ
တွင်းမှာ မှ ထုတ်ဝေသော ဗားမဲ့ဆရာတော်ဆိုင်ရာ နောက်ရေးစာအုပ်
သစ်ထဲ၌ ဗားမဲ့ဆရာတော်သည် ပဲခူးတောင်ရိုး ညောင်တီရွာတွင်
မွေးဖွားသည် ဟု ဖော်ပြထားသည်။ ။

ညောင်တီ၊ ဝေသာလီ၊ လောင်းကြက်၊ မြောက်ဦး စသော
ရှေးဟောင်းမြို့တော်များ ထွန်းကားခဲ့သော
ရခိုင်ပြည်နယ်မြောက်ပိုင်းမြောက်ဦး၊ ကျောက်တော်၊ မင်းမြားနယ်တစ်
ခွင်တွင် ဗားမဲ့ဂူ၊ ဗားမဲ့စေတီ စသည် ဖြင့် ဗားမဲ့ဆိုင်ရာဌာနများ သည်
ယခုထက်တိုင် အထင်အရှားရှိနေသေး၏။

ရခိုင်ရာဇဝင်နှင့် မှတ်တမ်းများ အချို့၌ လည်း ဗားမဲ့ဆရာတော်
လောင်းလျာ ရှင်သူငယ်သည် မိမိလေ့လာဆည်းပူးတတ်မြောက်သော
လောကီအတတ်ပညာနှင့် လက်တည့်စမ်းလွန်းသဖြင့် မြောက်ဦးရွှေနန်း
တော်က ယုံမှားသံသယဖြစ်ကာ ရှင်သူငယ်အား ဖမ်းဆီးကွပ်မျက်ရန်
အားထုတ်လာသဖြင့် ထိုရှင်သူငယ်သည် ရခိုင်ရိုးမ တောင်တန်းကိုဖြတ်
ကျော်ကာ အရှေ့ပြည်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားသည် ဟု
ဖော်ပြထားမှုများ ရှိသည် ဆို၏။

ဗားမဲ့ဆရာတော်လောင်းလျာ မွေးဖွားသော သက္ကရာဇ် (၉၂၂)ခုနှစ်

တွင် မြောက်ဦးရွှေနန်းတော်ကို မင်းဖလောင်းမင်း စတင်စိုးစံ၍
ခေတ်ပြိုင် ဟံသာဝတီပြည်၏ ဘုရင့်နောင်မင်း စိုးစံနေသည့်
နောက်ပိုင်းကာလဖြစ်သည်။ ။

ထို့နောက် ပုဂံပြည့်ရှင် သိုက်တင်မင်းနှင့် ထီးပြိုင်နန်းပြိုင်ရခိုင်ဝေ
သာလီ ရွှေနန်းရှင် သီရိ ဓမ္မစန္ဒြားမင်း (သက္ကရာဇ် ၅၁၇- ၃၅၈)လက်ထက်တွင်
ဗားမဲ့ဆရာတော် အဂ္ဂသမာဓိနှင့် ဗားကရာဆရာတော်အဂ္ဂမဟာ
သာမိတို့ သည် ဗျည်း (၃၃)လုံး ဘုရားရှိခိုးကို ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ပူဇော်
လျက် ဗျည်း(၃၃)လုံးကို အင်းဆံအင်းကွက် သွတ်သွင်းကာ အင်း၊ အိုင်၊
မန္တရာဇ် အစီအရင်ကို သုံးစွဲခဲ့ကြပုံကို ဖော်ပြထားသော ရှေးရခိုင် စာ
ဟောင်းပေဟောင်း အထောက်အထားများ ရှိသည်။ ။

ထို့ကြောင့် သမိုင်းစဉ်တစ်လျှောက်လုံးတွင် ဗားမဲ့၊ ဗားကရာဆရာစ
ဉ် သမားဆက်များ ရခိုင်ဒေသ၌ ရှိနေခဲ့သည့် လက္ခဏာများကို တွေ့ရ၏
။

ဗားမဲ့ဆရာတော် ရှင်နန္ဒသာရနှင့် ပတ်သက်၍ ထူခြားချက်တစ်ခုကို
တင်ပြရသော်-

ရှင်နန္ဒသာရသည် မိကျောင်းပါးစပ်မှ သူရူးလုယူပေးသော ကြေးနီပု
ရပိုက်ကို လေ့လာဆည်းပူးရာ တချို့တစ်ဝက်ကို နားလည်တတ်မြောက်
သော်လည်း တချို့တစ်ဝက်ကိုကား နားမလည်၊ သဘောမပေါက်နိုင်
ရှိနေသဖြင့် သိရှိတတ်ကျွမ်းမည်ဟု ထင်သူများ ထံ လှည့်လည်စစ်စမ်း
မေးမြန်းခြင်းဖြင့် နှစ်အတန်ကြာညောင်းခဲ့လေသည်။ ။ သည် လိုနှင့် ရှင်
နန္ဒသာရသည် ပဉ္စင်းပျို့ပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ။

တစ်ည၌ ရှင်နန္ဒသာရသည် ဝါးကျောင်းတစ်ခု၌ တစ်ပါးတည်းသီတင်းသုံးနေစဉ် ဟိမဝန္တာတောက မဟာသိဒ္ဓိအမည်ရှိ ဝိဇ္ဇာမိုရ်တစ်ပါးရော

က်ရှိ လာပြီး လောကီပညာရပ်များကို လိုက်စားပါက အလိုရှိသမျှ ပြည့်စုံမည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထား၏။ ကြုံတုန်းကြုံခိုက် ရှင်နန္ဒသာရသည် ကြေးနီပုရပိုက်ပါ နားမလည်သော ပညာရပ်များကို ရှင်းပြပေးရန် ထိုဝိဇ္ဇာမိရ်အား မေး၏။ ဝိဇ္ဇာမိရ်က သူ၌ ရှင်းပြနေရန် အချိန်မရှိသဖြင့် တကယ်တတ်သိလိုက ပုပ္ပါးတောင်အရှေ့ဘက် ကျောက်ဂူထဲက အင်းဘီလူးကြီးထံသို့ သွားရောက်၍ မေးမြန်းရန် ဤသို့လမ်းညွှန်လေသည် ။

"အရှင်ဘုရား ...အင်းဘီလူးထံသို့ သွားရောက်ကြံချီတော်မူလျှင် အမဲသားတုံးငယ်များကို လှီးဖြတ်၍ ယူဆောင်သွားပါ။ ထိုအင်းဘီလူးနှင့် တွေ့လျှင် အသင်အင်းဘီလူး ...အမဲသားစားလိုပါသလား၊ စားလိုက ပါးစပ်ဟပါဟု မိန့်ကြားပါ။ အင်းဘီလူးမင်းက ပါးစပ်ဟပေးပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ နေပြီး အမဲသားတုံးများကို တစ်တုံးချင်း အင်းဘီလူးပါးစပ်ထဲသို့ ပစ်ပေါက်ကျွေးပါ။ အင်းဘီလူးပါးစပ်ထဲသို့ အမဲသားတုံးငယ်ရောက်၍ ဝါးစားနေစဉ် အရှင်ဘုရားသိလိုသမျှကို မေးမြန်းပါ။ အင်းဘီလူးကြီး အမဲသားတုံးခပ်ကြီးကြီးကို ပစ်ကျွေးလိုက်ပါ။ ထိုအမဲသားတုံးခပ်ကြီးကြီးကို အင်းဘီလူးကြီးဝါးစားနေချိန်တွင် ထိုနေရာက အမြန်ဆုံးပြန်ကြွတော်မူလာပါ။"

ဟု လမ်းညွှန်လျှောက်ထားလေ၏။

မကြာမီ အတောအတွင်းမှာ ပင် ရှင်နန္ဒသာသည် ရှင်မုန့်ယိုအမည်ရှိသော တပည့်သာမဏေတစ်ပါးအား ခေါ်လျက် ပုပ္ပါးတောင်အရှေ့ဘက် ကျောက်ဂူရှိ အင်းဘီလူးထံသွားရောက်ပြီး မဟာသိဒ္ဓိခရီးလမ်းကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ သမိုင်းကြောင်း အကျဉ်းကို တင်ပြခြင်းဖြစ်သည် ။

ကောဇာ (၆၃၅)ခုနှစ်၊ ရခိုင်ပြည်နယ် နန်းကျားကြီးဘုရင်နှင့် ရှင်စိတြ၊ ရှင်နာရ၊ ရှင်ငယ်နှစ်ပါးသည် တောတောင်အထပ်ထပ်ကို

ကျော်ဖြတ်ကာ ပြေးလာကြရာ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ မည်သည့် အရပ်ဌာန ဟု လည်း ဦးတည်ချက်မရှိသဖြင့် မည်သည့် အရပ်သို့ ရောက်လာကြသည် ကိုလည်း မသိကြပေ။

(အမှန်က သူတို့ ရောက်ရှိနေသောနေရာမှာ နောင်တွင် မြောက်ဦး ရာဇာဌာနီအဖြစ် သမိုင်းတွင် လာမည့် ဘူမိနက်သန်မြေနေရာဌာနဖြစ် လေသည် ။)

သည် လိုနှင့် ရှင်သူငယ်ညီနောင်တို့ သည် မနောဟရီမည်သော စမ်း ရေအိုင်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြသောအခါ မောမောပန်းပန်းနှင့် စမ်းရေအိုင် နားတွင် စမ်းရေသောက်၍ နားနေကြသည် ။

(ထိုစမ်းရေအိုင်မှာ မြောက်ဦးမြို့ပေါ်၌ ယခုအခါ ကန်လှကန်အဖြစ် ထင်ရှားလာခဲ့လေသည် ။)

ရှင်ငယ်ညီနောင်နှစ်ပါးသည် ရေသောက်အမောဖြေရင်း မြကမ္မလာ တွင် ကျောခင်းကာ မိုးပေါ်ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့ မော့ကြည့်ပြီး ရှေ့ရေးနောင် ရေး တွေးတောစကားဆိုနေကြသည် ။

"အစ်ကို စိတြ ...ငါတို့ ဒီလိုပဲ နေသွားကြရတော့မှာ လားအစ်ကို"

မြကမ္မလာထက်တွင် လက်တစ်ဖက်ကို ခေါင်းအုံးပြီး မိုးပေါ်သို့ အ ဓိပ္ပာယ်မဲ့မော့ကြည့်နေသော ညီငယ်နာရဒက အစ်ကိုဖြစ်သူ စိတြကို မေးလိုက်သည် ။

"ညီငယ် နာရဒ ...တစ်သက်လုံးတော့ ဒီတော ဒီတောင်ထဲ ငါတို့ ဘယ်နေသွားရလိမ့်မတုံး။ ငါတို့ မြို့သတင်း၊ ပြည်သတင်းနားထောင်ရင်း ရှေးရှေးက တောမှီရသေ့ရဟန်းတို့ ထုံး နှလုံးမူပြီး ဤတော၊ ဤတောင် မှာ သစ်သီးဝလံများကို စားရင်း ကာလတစ်ခုထိတော့

စောင့်ဆိုင်းနေကြရမယ် ငါ့ညီ။ ဤတော၊ ဤတောင်သည် ရာသီအလိုက် သီးမှ ညှံ့ကြကုန်သော သစ်သီးဝလံများ ပေါများ သလို ဆယ့်နှစ်ရာ သီလုံး သီးမှ ညှံ့နေသော ငှက်ပျောတောစာ မာလကာနှင့် သစ်ဥ ..."

"ဟင် ...အစ်ကို၊ ကြည့်ပါဦး ...ကြည့်ပါဦး၊ သားငှက်သတ္တဝါလည်း မဟုတ်ဘဲ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဒီဘက်ကို ပျံလာနေတာ ထူးဆန်းပါတိ။ ကြည့်ပါဦး ...ကြည့်ပါဦး"

မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်ပြီး ရှေ့ရေးနောင်ရေး မေးမြန်းနေသော ညီငယ် နာရဒက သူ့စကားမဆုံးမီပင် အထိတ်တလန့်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် စိတြမှာ လည်း ချက်ချင်းထထိုင်လိုက်ကာ နာရဒလက် ညှိုးညန့်ပြရာ မိုးပေါ်ဘက် လှမ်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။

ရုတ်တရက်မှာ မူ နာရဒနည်းတူ စိတြလည်း ထိတ်လန့်သွားသည်။ ။

ရေဘူးတောင်းတစ်လုံးသည် ထိန်းကွပ်ကိုင်တွယ်သူလည်း မပဘဲ သူ့အလိုလို တဖြည်းဖြည်း မိုးပေါ်ကပျံ လာပြီး သူတို့ အံ့ဩတကြီးငေးကြည့်နေကြချိန်မှာ ပင် မိုးပေါ်က ပျံဆင်းလာသော ရေဘူးတောင်းသည် စမ်းရေထဲက ရေထဲဆင်းငုပ်ကာ ရေဖြည့်ပြီး မိုးပေါ်ပျံတက်သွားပြန်သည်။ ။

"ဟင် ...အစ်ကို ...ဤအဝိညာဉ်ဒက အသက်မရှိသော ရေဘူးတောင်းသည် အသက်ရှိဘိသို့ ယခု ရေပြည့်၍ မိုးပေါ် ပျံတက်သွားပြန်ပြီ၊ အသို့နည်း"

ညီငယ်နာရဒ၏ အမေးကို အစ်ကိုဖြစ်သူ စိတြမှာ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်သေး။ စမ်းအိုင်ထဲ ရေလာခပ်ပြီး စမ်းအိုင်နားရှိ တောင်ပေါ်ကို လေထဲ၌ ဖြည်းဖြည်းချင်းပျံတက်နေသော ရေဘူးတောင်းကိုသာ အံ့ဩတကြီး ငေးကြည့်နေတုန်း။ ။

ဤအခြင်းအရာကို အလွန်သိချင်နေသော နာရဒက "ဟင် ...အစ်ကို
"ဟု စကားထပ်မေးရန် အသံထွက်လာမှ စိတြက -

"ငါ့ညီ ...ဤသို့ ထူးဆန်းစွာ ရေလာခပ်သော ဤရေဘူးတောင်းသ
ည် လောကီပညာရှင်တစ်ဦးဦး၏ အစီအရင်သာ ဖြစ်ရမည်။ ငါတို့ ဤ
ရေဘူးတောင်းနောက်ကို ခုချက်ချင်းလိုက်ကြစို့။ ကံကောင်းလျှင် ဆရာ
ကောင်းကို မုချတွေ့ရတော့မယ်"

ဟု ပြောလိုက်ပြီး ညီနောင်နှစ်ဦးသည် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့လေ
ထဲ၌ တောင်ပေါ်ပျံတက်နေသော ရေဘူးတောင်းနောက်ကို
ချက်ချင်းပြေးလိုက်ကြသည် ။

ရေဘူးတောင်းပျံတက်သွားရာ မိုးပေါ်မော့ကြည့်လိုက်၊ အောက်က
ပြေးလိုက်၊ လိုက်နှင့် လိုက်လာကြရာ
တောင်ထိပ်တစ်နေရာအရောက်မှာ စမ်းအိုင်ထဲ ရေလာခပ်ပြီး ပြန်လာ
သော ရေဘူးတောင်းသည် ဝတ်ရည်သယ် ရေသောက်ပြီး ပျံလာသော
ပျားသူငယ်များ မိမိအသိုက်အအုံရှိရာ တည့်တည့်စိုက်စိုက်
ထိုးဆင်းသွားသလို ရေဘူးတောင်းသည် လည်း တောင်ထိပ်တစ်နေရာ
အရောက်မှာ တစ်နေရာသို့ တည့်တည့်စိုက်စိုက် ထိုးဆင်းသွားလေ၏။
ထိုအခါ ရေဘူးတောင်းနောက် အပြေးလိုက်လာကြသော ရှင်ငယ် ညီ
နောင်နှစ်ပါးမှာ ရေဘူးတောင်းထိုးစိုက်ကျဆင်းသွားရာ တောင်ထိပ်တ
စ်ဝိုက်ကို လိုက်ရှာကြသည် ။

မကြာချေ။ သူတို့ နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြသော ရေဘူးတောင်းသ
ည် ဝိဇ္ဇာမိရ်ရသေ့တစ်ဦး၏ ရှေ့ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် မလှုပ်မယှက်၊ အသ
က်ကင်းမဲ့စွာ ရေအပြည့်နှင့် အမြိုင့်သားတည်နေသည် ကို တွေ့ရလေသ
ည် ။ (ထိုဝိဇ္ဇာမိရ်ရသေ့နှင့် ရှင်သူငယ်ညီနောင်တို့ တွေ့ကြသော တောင်

ကို ယခုအခါ ရက္ခတောင်ဟု ခေါ်ကြသည်။)

စင်စစ်သော်ကား ဝိဇ္ဇာမိရ်ရသေ့သည် ဘူးတောင်းခွံကို မန္တန်စုပ်ကာ ရေခပ်ရန် စေလွှတ်လိုက်သဖြင့် ရေလာခပ်သည် ကို ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ မြင်သွားကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ သည် ပညာရှင်အစစ်ကို တွေ့ပြီဟူသော ဝမ်းသာအားရစိတ်နှင့် ရသေ့ဝိဇ္ဇာမိရ်၏ ခြေအစုံကို တစ်ယောက်တစ်ဖက်ပြေးဖက်လိုက်ကြကာ ခြေဦးခေါင်းတိုက်လျက် -

"အရှင်မြတ် ...ကျွန်ုပ်တို့ ၏ အဖအရာ၌ တည်တော်မူပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရင်ဝယ်သားကဲ့သို့မခြား သနားချစ်ခင်၍ အဖ၏ အထူးထူးအပြားပြား တန်ခိုးဖန်ဆင်းတတ်သော နာနာရုပ်အတတ်ကို သားတို့ အား သင်ပေးတော်မူပါ"

ဟု တောင်းဆိုလျှောက်ထားကြသည်။

ရသေ့ဝိဇ္ဇာမိရ်ကား မည်သည့် စကားကိုမျှမဆို။ တုံ့ကိုဘာဝေဆိတ်ဆိတ်သာနေလေသည်။

ထိုအခါ ရှင်သူငယ်ညီနောင်တို့ စိတ်ထဲတွင် -

"ပညာရှိတို့ မည်သည် မှာ ပညာကို အလွန်ဖိုးကွယ်တတ်သည်။ ငါတို့ ကိုလည်း မည်ကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်သည်။ ပညာကို အနွံအတာခံ၍ အမှန်တကယ်ပညာရှာသူ၊ ပညာလိုသူများ ဟုတ်မဟုတ်ကို စုံစမ်းလေ့လာလို၍ ဤသို့ တုံ့ကိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ငါတို့ သည် ဤဆရာရသေ့ဆီက ပညာကိုလိုလျှင် စိတ်ရှည်သည်းခံ၍ စောင့်စားကြရမည်ဟု နှလုံးပိုက်လျက် ဝိဇ္ဇာမိရ်ရသေ့အား ခြေဆုပ်လက်နယ် ရေပူရေချမ်း သစ်သီးသစ်မြစ်မှ အစ

လိုလေသေးမရှိအောင်လုပ်ကျွေးပြုစု၍ နေနေကြလေသည်။"

ရသေ့ဝိဇ္ဇာမိရ်သည် ရှင်သူငယ်နှစ်ပါး ရှာဖွေကျွေးမွေးပေးသမျှသော သစ်သီးသစ်ညှံ၊ သစ်ဖုသီးနှံတို့ ကို လက်ခံ၏။ ကျွေးသမျှကိုလည်း စား၏။ ။ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုပါရစေဆိုသည် ကိုလည်း မကန့်ကွက်၊ သို့သော် ယခုထိ ရှင်သူငယ်တို့ အား စကားတစ်ခွန်းတစ်စမှ မေးမြန်းစစ်ကြောခြင်းကို အလျဉ်းမပြုဘဲ နေလာခဲ့ကြသည် မှာ တစ်လကျော်နှစ်လခရီးပေါက်သွားလေသည်။ ။

သို့သော် ရှင်သူငယ်ညီနောင်တို့ ကား စိတ်မပျက်ကြ။ သူတို့ သည် အမှန်တကယ် ပညာရှာသူ၊ ပညာလိုလားသူများ ဟုတ်၊ မဟုတ် စမ်းသပ်နေသည် ဟု သာ သဘောထားကြပြီး ဝိဇ္ဇာမိရ်ရသေ့ကြီးအား ဝတ်မပျက်ရေပူရေချမ်းကမ်းခြင်း၊ သစ်သီးဝလံရှာဖွေပေးခြင်းအမှုတို့ ကို တပည့်ဝတ်မပျက် ဆောင်ရွက်လျက်ပင် ရှိနေကြလေသည်။ ။

သည် လိုနှင့် နှစ်လကျော် သုံးလလောက်ကြာမြင့်သော အချိန်သို့ ရောက်လာသော တစ်နေ့သ၌ ဝိဇ္ဇာမိရ်ရသေ့ကြီးက -

"ရှင်သူငယ်တို့ ..."

ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ရသေ့နားကို အပြေးကလေး ရောက်သွားကြသည်။ ။

ရှင်သူငယ်နှစ်ဦး၏ စိတ်ထဲမှာ သူတို့ အား စကားမပြောဘဲ သုံးလလောက် တုံ့ဏှိဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေလာသော ရသေ့ကြီးသည် ဤနေ့တော့ သူတို့ ၏ ပညာလိုလားမှုကို ယုံကြည်သွားပြီဖြစ်သဖြင့် ပညာပေးရန် ခေါ်လေပြီဟု ဝမ်းသာအားရ ဝိဇ္ဇာမိရ်ရသေ့ရှေ့ အပြေးရောက်သွားကြခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် ဘရသေ့ကကား ပညာရပ်နှင့် ပတ်သက်သော စကားကို လုံးဝအဆိုအမိန့်မရှိဘဲ -

"ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ"

ဟု တုံးတိတိပြောပြီး ရှေ့ကကြွသည်။ ။

ရှင်ညီနောင်တို့ လည်း ရသေ့နောက်က လိုက်လာကြ၏။

လမ်းဟူ၍ လည်း မရှိသော တောတိုးချုံဝင်လိုက်ပါနေကြရာ တစ်နေရာအရောက်၌ ဝိဇ္ဇာမိုရ်ရသေ့က -

"ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ ..."

"အမိန့်ရှိပါ ဘရသေ့"

"မည်သည့် အန္တာရာယ်နဲ့ တွေ့တွေ့ ငါ့အရိပ်၊ ငါနဲ့ နှစ်တောင့်တစ်ထွာ အကွာအဝေးကို မထွက်ကြနဲ့ " ဟု မိန့်ဆိုသည်။ ။

"မှန်လှပါ"

စိတြနှင့် နာရဒတို့ က အာမဘန္တေ ခံကြသည်။ ။

ရှင်သူငယ်တို့ ၏ စကားမဆုံးမီပင် ဘယ်ကဘယ်လိုရောက်လာကြသည် မသိသော ကျားကြီးနှစ်ကောင်သည် ဘရသေ့နှင့် သူတို့ ရှေ့ကဆီးပြီး ယခုချက်ချင်း ခုန်အုပ်ကိုက်သတ်တော့မည့် ဟန်နှင့် မာန်ဖီရန်ရှာ၍ သူတို့ ရှေ့တွင် လာရပ်နေကြသည်။ ။

စိတြနှင့် နာရဒတို့ မှာ အကြောက်လွန်ကာ ဘရသေ့စောစောက မှာကြားထားသကဲ့သို့ ဘရသေ့နှင့် နှစ်ထောင့်တစ်ထွာမက ဘရသေ့နားကို တိုးကပ်လိုက်ကြသည်။ ။ ရှင်ငယ်နှစ်ဦး၏ အရပ်နီးပါးမြင့်သော ကျားကြီးနှစ်ကောင်သည် အစွယ်အဖွေးသားနှင့် မာန်ဖီအသံပေးကြ

သော်လည်း ဘရသေ့ကား ခြေလှမ်းမပျက် ရှေ့ကိုသာ
မှန်မှန်လှမ်းသွားနေ၏။

မာန်ဖီအသံပေးကာ ခုန်အုပ်ကိုက်သတ်တော့မည် ဟန်လုပ်ပြီး ရှေ့
ကတားဆီးနေကြသော ကျားကြီးနှစ်ကောင်ကို ဘရသေ့ကမူ ရှောင်ကွ
င်း၍ မသွား။ ကျားကြီးနှစ်ကောင် ရှိရာသို့တည့်တည့်သာ သွားနေ၏။

ကျားကြီးနှစ်ကောင်ကို လှမ်းကြည့်ပြီး အကြောက်လွန်ကာ ခေါင်းန
ပမ်းကြီးပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကြက်သီးဖြန်းဖြန်း ထသွားကြသော်လည်း ရှ
င်ငယ်ညီနောင်တို့ မှာ ဘရသေ့မှာ ထားသည့် အတိုင်း ဘရသေ့၏ အ
နားကသာ ကပ်ပါနေကြသည် ။

သူ့အနားက ကပ်ပါလာကြသော ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ ကြောက်ဖူးတု
န်နေကြသည် ကို သိ၍ လားတော့မသိ၊ ဘရသေ့ဆီက စကားတစ်ခွန်း
ထွက်လာသည် ။

"နောက်ကိုလှည့်မကြည့်နဲ့ "

"မှန် ..."

"မှန်လှပါဘုရား"

ဤသို့နှင့် ဘရသေ့သည် ကျားကြီးနှစ်ကောင်ကြားကပင် ဖြတ်ဝင်၍
သွားလေရာ ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ မှာ လည်း ဘရသေ့နောက်က ခြေလှ
မ်းမကွာ ကျားနှစ်ကောင်ကြားထဲကပင် ဖြတ်ဝင်လိုက်ပါလာကြရလေ
သည် ။ ကျားကြီးနှစ်ကောင်သည် နောက်က သူတို့ ကိုခုန်အုပ်ကိုက်လေ
မလားဟူသော အတွေးကို တွေးမိကြသော်လည်း ဘရသေ့က နောက်
ကိုလှည့်မကြည့်နဲ့ ဆိုသဖြင့် ကျားကြီးနှစ်ကောင် ကြားထဲက
လွန်လာကြသော်လည်း နောက်ကို လှည့်မကြည့်ဝံ့ခဲ့ကြပေ။

သည် လိုနှင့် မည်သည့် တောင်၊ မည်သည့် တောဟု မသိသော တော
တောင်တို့ ကို အခါခါဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ တောကြီးထဲက ကျောက်
တောင်ကြီးတစ်ခုနားရောက်လာကြသည် ။ ထိုနေရာသို့ရောက်လာကြ
သည့် အချိန်ထိ ဘရသေ့ကလည်း နောက်သို့တစ်ချက်ပင်
ပြန်လှည့်မကြည့်သဖြင့် ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ မှာ လည်း နောက်သို့ လုံးဝ
လှည့်မကြည့်ခဲ့ကြပေ။

တောထဲက ကျောက်တောင်ကြီး တစ်ခု၏ ဂူဝကို ရောက်သော အခါ
ဘရသေ့က-

"ရှင်ငယ်တို့ ဒီမှာ ခဏနားကြဦး "

ဟု ပြောပြီး တောထဲဝင်သွားသည် ။

ကွမ်းတစ်ယာညက်ပင်မကြာ ဘရသေ့ပြန်ရောက်လာ၏။ ဘရသေ့
၏ လက်ထဲတွင် မည်သည့် သစ်သီးဟု မသိရသော လက်သီးဆုပ်ခန့်ရှိ
သစ်သီးနှစ်လုံးပါလာသည် ။

"ကဲ...ရှင်ငယ်တို့ ဆာရင် ဒီသစ်သီးကို တစ်ယောက်တစ်လုံးစားကြ။
ထိုင် ...အဘပြမယ်" ဟု ဆိုပြီး သူ့လက်ထဲက ကိုင်လာသော သစ်သီးနှစ်
လုံးကို တစ်ယောက်တစ်လုံးစီပေးသည် ။

ရှင်ငယ်ညီနောင်က ဘရသေ့ပေးသော သစ်သီးတစ်ယောက်တစ်
လုံးစီကို ကိုင်၍ ဂူဝတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည် ။

"ဂူဝဘက်ကို ကြည့်ပြီး မထိုင်ရဘူး၊ ဂူဝကို နောက်ခိုင်းထိုင်။ ရွှေဦး
...ကျောနဲ့ ဂူဝနံရံနှုတ်ခမ်းကို ကပ်ထားမျက်နှာကို ရှေ့ဘက် ကိုကြည့်
ဟုတ်ပြီ" ဟု ဆိုကာ အနေအထားပြင်ပေးသည် ။

ဘရသေ့ပြင်ပေးသည့် အတိုင်း သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကျောက်ဂူဝ တစ်ဖက်၌ ကျောက်ဂူနံရံကို ကျောမှီ၍ ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။ ။ ထိုအခါ ဘရသေ့က -

"ဟုတ်ပြီ" ဟု ပြောပြီး ဂူအတွင်းဘက်ကို ဝင်လိုက်သည်။ ။

ပြီးတော့ သူ့လက်ထဲက တောင်ငွေကို ဂူဝအား ကန့်လန့်ဖြတ်၍ နွားထမ်းပိုးတင်သလို ရှင်ငယ်ညီနောင်နှစ်ပါး၏ ကုပ်ပိုးပခုံးတွင် တင် လိုက်သည်။ ။ ထိုအခါဂူဝကို ကန့်လန့်ဖြတ်ထားသော တောင်ငွေမှာ ဂူနံ ရံကျောက်သားနှင့် ရှင်ငယ်နှစ်ယောက်၏ ပခုံးကြား ညှပ်ထားသလို ဖြစ် သွားလေသည်။ ။

"ကဲ ... ဟုတ်ပြီ၊ ဘရသေ့ ဒီဂူထဲ ခဏဝင်လိုက်မယ်။ ဒီမှာ ရှင်ငယ် တို့ ခဏနေလိုက်ကြ၊ ဘယ်လူလာလာ ဘယ်လိုပုံပန်းသဏ္ဌာန်နဲ့ လာ လာ ဘာမှ မကြောက်ကြနဲ့။ ။ ဘရသေ့နဲ့ တောင်ငွေကို ခဏဖယ်ပေးပါ လို့ ဘယ်သူလာပြောပြော ဖယ်မပေးနဲ့ ၊ ဘာစကားမှ လဲ ပြန်မပြောကြ နဲ့ နော်"

"တင်ပါ"

"ဟုတ် ...ဟုတ်ကဲ့ပါ"

"ဒီအတိုင်းထိုင်နေကြ၊ ညောင်းရင် ခြေထောက်ဆင်းထိုင်ထိုင်၊ တင် ပျဉ်ခွေထိုင်ရင်း ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်ထိုင် ဘယ်လိုထိုင်ထိုင် အရေးအကြီးဆုံးက ရှင်သူငယ်တို့ ပခုံးနဲ့ ကျောက်နံရံမှာ ညှပ်ထားတဲ့ ဘရသေ့တောင်ငွေ လွတ်မကျစေနဲ့ ၊ လုံးဝလွတ်ကျမသွားရဘူး၊ ဘရ သေ့ပြောတာ နားလည်ကြတယ်နော်"

"မှန်ပါ"

"နားလည်ပါတယ် ဘရသေ့"

"ကဲ ...ဘရသေ့ ဂူထဲဝင်လိုက်မယ်။ ဘရသေ့စကားကို ရှင်သူငယ်တို့ မြေဝယ်မကျစေနဲ့ "

"မှန်ပါ ၊ စိတ်ချပါ ဘရသေ့။ ဘရသေ့စကားကို သားတို့ မြေဝယ်မကျစေရပါဘူး။ အသက်ပေးပြီး စောင့်ထိန်းပါ့မယ်"

"သာဓုကွယ် ...ကွယ်တို့ ...သာဓု ...သာဓု ...ဪ နောက်တစ်ခု အဘမှာ ဖို့ မေ့သွားတယ်။ ဘရသေ့ ဒီဂူထဲက ထွက်မလာမချင်း ရှင်ငယ်နှစ်ယောက်လည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဘာစကားမှ မပြောရဘူးနော်"

"မှန်လှပါ၊ စိတ်ချပါ ဘရသေ့"

"ဒါဆို အဘသွားပြီး အဘ စကားကိုသာ ရှင်သူငယ်တို့ မြေဝယ်မကျလိုက်နာပြီး နေရစ်ကြတော့"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဘရသေ့သည် မန္တန်ရွတ်ကာ ကျောက်ဂူထဲဝင်သွားသည် ။ ဘရသေ့၏ မန္တန်ရွတ်သံမှာ တဖြည်းဖြည်း တိုးတိုးသွားပြီး နောက်ဆုံး ဘာသံမှ မကြားရတော့ချေ။

ရှင်သူငယ်ညီနောင်နှစ်ပါးမှာ လည်း ဘရသေ့မှာ ထားခဲ့သည့် အတိုင်း ကျောက်ဂူဝတွင် ကန့်လန့်ဖြစ်နေသော ဘရသေ့၏ တောင်ဝှေးကိုတစ်ယောက်တစ်ဖက် ပခုံးထမ်း၍ ကျန်နေခဲ့ကြလေသည် ။

သည် လိုနှင့် ရှင်သူငယ်နှစ်ယောက်လည်း ဂူဝတွင် တောင်ဝှေးထမ်း၍ ထိုင်နေကြရာ အချိန်ကာလကိုပင် မမှတ်မိတော့။ ခဏနေခဲ့ကြဟု ပြောသွားသော ဘရသေ့ကား ပေါ်မလာသေး။ ကြာလာတော့ ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ မှာ ငိုက်မျဉ်းလာကြသည် ။ သို့သော် ဂူဝနံရံနှင့် ကျောထိပ်

ခုံးကပ်အနေအထားတွင် ရှိနေကြသဖြင့် ငိုက်မျဉ်းလျှင်လည်း ဘရသေ့
တောင်ဝှေးကတော့ လွတ်မကျနိုင်။ ငိုက်မျဉ်းလာခါမှ ပို၍ ဖိကပ်ထားသ
လို အနေအထား၌ ရှိနေလေသည်။ ။

ဂူထဲက မတိုးမကျယ် ပေါက်ကွဲသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြရသဖြင့်
ငိုက်မျဉ်းနေကြသော ရှင်ငယ်နှစ်ပါးမှာ လန့်ပြီး မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်
ရာ သူ့အဖေ ဦးမောင်ညိုနှင့် ဒေါ်ပိုးဖြူတို့ သည် ဟိုကြည့်သည် ကြည့်
နှင့် သူတို့ ရှိရာဘက်သို့ လာနေကြသည် ကို လှမ်းမြင်လိုက်ကြရသည်။ ။

ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ က မိဘနှစ်ပါးကို မြင်လိုက်ကြသလို
မိဘနှစ်ပါးကလည်း ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ ကို မြင်သွားကြပုံရသည်။ ။ ထို
အခါ အမေဖြစ်သူ ဒေါ်ပိုးဖြူသည် ရင်ဘတ်စည်တီးမြည်တမ်းကာ ...

"အောင်မယ်လေး ...လေး...ငါ့သား ကိုရင်လေးတို့ ရယ် အမေတို့
မှာ သားတို့ ကို လိုက်ရှာလိုက်ရတာ တောတောင်အနံ့ ဖတ်ဖတ်မော ..."
ဟူသော စကားမဆုံးမီပင် ရှင်သူငယ်တို့ ရှေ့အရောက်မှာ တစ်စုံတစ်
ယောက်က နောက်ကနေ ဆောင့်ဆွဲလိုက်သလို မြေပြင်ပေါ်နောက်ပြန်
လဲကျသွားသည်။ ။

ထိုလဲကျသွားသော နေရာ၌ပင် ရှင်သူငယ်တို့ အမေ ဒေါ်ပိုးဖြူသည်
လူးလို့မ့်ငိုကာ -

"ကိုရင်လေးတို့ ရယ် ...မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းဘယ်လိုဖြစ်
လို့ ဒီကိုရောက်နေကြတာလဲ။ လာ ...လာ ...ထ။ အမေတို့ နဲ့
လောင်းကြက်မြို့ကို ပြန်ကြတော့မယ်။ လာကြ ...ထကြပါ။"

ဟု ဒေါ်ပိုးဖြူ ငိုယိုပြောနေချိန်၌ပင် သူ့အဖေ ဦးမောင်ညိုလည်း
သားနှစ်ယောက်ကို တွေ့သဖြင့် ဝမ်းသာအားရနှင့် သူ့အမေ ပြေးချလာ
ကာ -

"သားတို့ ...အဖေတို့ မှာ သားတို့ ကို တွေ့မှ ပြန်တွေ့ကြရပါမလား လို့ စိတ်ပူလိုက်ကြရတာ ကိုရင်လေးတို့ ရယ်။ လာ ...လာ ... အခု အဖေ တို့ နဲ့ လောင်းကြက်မြို့ကို ပြန်ကြမယ်။ လာ ...လာကြပါ ...ထကြပါ" ဟု ပြောနေပြန်သည် ။

မိဘနှစ်ပါးက ရှင်သူငယ်ညီနောင်တို့ ကို ပါးစပ်ကသာ လာကြပါ။ ထကြပါဟု တတွက်တွက်ပြောနေကြသော်လည်း ရှင်သူငယ်နှစ်ယောက်က ပြန်မပြောကြပေ။ ရှင်သူငယ်နှစ်ယောက်မှာ သူ့ဆရာဘရသေ့၏ မှာ ကြားချက်အတိုင်း မတုန်မလှုပ်ပင် မိဘနှစ်ပါးကို ပြူးကြည့်နေကြသည် ။

"သားလေးတို့ ရယ်ဒီတော့၊ ဒီတောင်ထဲ သားတို့ ဘာလာလုပ်နေကြတာလဲ။ မိုးချုပ်နေဝင်ဖြစ်လာရင် ကျားသား ငလဝါရန်တို့ ကလည်း ကြောက်စရာကောင်းပါဘိနဲ့ ။ လာပါ ... မြန်မြန်လာကြပါ။ အတော်ကြာရင် မိုးချုပ်တော့မယ်။ လာလေ ... လာကြပါ ...မြန်မြန်လာကပြီ။ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို မြန်မြန်ပြန်ကြမယ်။ လာပါ ...ထကြပါတော့ ... သားတို့ ရယ် ...အမေရင်ကွဲလို့ သေရပါတော့မယ်။ ဟီး ...ဟီး"ဟု သူ့အမေက မြေပြင်တွင် လူးလိုမ့်ငိုနေချိန်တွင် သူတို့ အဖေဦးမောင်ညိုသည် လည်း ဓားရှည်တစ်လက်ကိုကိုင်၍ သူ့အမေအနား၌ မတ်တတ်ရပ်ကာ ရှင်သူငယ်နှစ်ပါးကို စိုက်ကြည့်ပြီး -

"ကိုရင်လေးတို့ ...အဲဒါ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ထမ်းထားတဲ့ တောင်ဝှေးကို လွှင့်ပစ်လိုက်ကြ။ ကိုရင်လေးတို့ ဒီလိုလုပ်နေကြရင် ကိုအရင့်အမေ ရင်ကွဲနာကျပြီ သေသွားလိမ့်မယ်၊ မြန်မြန်ထလာကြပါ။ ဘာလို့ ကျောက်ရုပ်လို မတုန်မလှုပ် ငြိမ်နေကြတာလဲ။ ကိုရင်လေးတို့ ကြောက်တဲ့ နန်းကျားကြီးလည်း သေသွားပြီ။ ကိုရင်လေးတို့ ကို ဘယ်သူမှ အပြ

စံမပေးနိုင်တော့ဘူး။ လာ ...ထကြ ...မြန်မြန်သွားကြမယ်။ လာလေ ...
ဘာလို့ ပြူးတိပြူးကြောင် ကြည့်နေကြတာလဲ။ လာ ...အဖေတို့ နဲ့
မြန်မြန် လောင်းကြက်မြို့ကို ပြန်တော့မယ်။ လာ ...လာ ...ထကြ ပါဆို"

အမိနှင့် အဖေတို့ က လာကြပါ။ ထကြပါဟု အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြော
နေကြသော်လည်း ရှင်ငယ်ညီနောင် နှစ်ပါးကမူ မိဘနှစ်ပါးပြောလိုက်
သောစကားကို ကြားလိုက်ရတိုင်း ဘရသေ့၏ မှာ ထားခဲ့သော စကားကို
ကြားယောင်ကာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြ
ညှိမိကြသည် ကလွဲပြီး မလှုပ်မယှက်သာ ထိုင်မြဲထိုင်နေကြသည် ။

"ဟင် ...ငါ့သားလေး ကိုရင်နှစ်ပါးတော့ ကျောက်ရုပ်တွေ
ဖြစ်သွားကြပါပြီ။ ရှင်မရယ် ...ကျုပ်တို့ တော့ ကိုယ်ကျိုးနည်းပါပြီ"

ဟု အဖေကပါ ဟီးချင့်လိုက်ရာ ထိုအခါ ရှင်သူငယ်ညီနောင်၏ အ
မေဖြစ်သူမှာ ပိုပြီး ထဘီမနိုင် ပဝါမနိုင်နှင့် ဆံပင်ရောပြေကာ မြေပြင်
တွင် လူးလိုမ့်ပြီး ရှင်သူငယ်နှစ်ပါးကို ရှိခိုးတောင်းပန်လိုက်၊ မြေပြင်တွင်
လူးလိုမ့်ငိုလိုက်လုပ်နေပြန်သည် ။

"ကိုရင်လေး ...အမွေသားလေးတို့ ရယ် ...အမေ ရင်ကွဲပြီး သေရပါ
တော့မယ်။ မြန်မြန်ထကြ၊ ကြွကြပါ။ အမေတို့ ရဲ့ ကိုယ့်ရပ်ကိုယ့်ရွာကို
မိုးမချုပ်ခင် ပြန်ကြမယ်။ ကိုရင့်အဖေပြောသလို ကိုရင်တို့ ကို အပြစ်
ပေးမယ့် ဘုရင်နန်းကျားကြီးလည်း သေသွားပါပြီ။ လာပါ။ ပြန်ကြမယ်။
ဒီတော့၊ ဒီတောင်မှာ မနေကြပါနဲ့ ၊ အမေတို့ နဲ့ အမြန်လိုက်ခဲ့ကြပါ။
လာပါ ...ကြွကြပါ၊ ထကြပါ"

မိဘနှစ်ပါးကသာ အမြန်ထကြပါ၊ ကြွကြပါဟု တစာစာ ငိုယိုပြော
ဆိုနေကြသော်လည်း ကိုရင်လေးနှစ်ပါး၏ လက်ကိုလည်း လာမဆွဲ၊
လာဆွဲ၍ လည်း မခေါ်ကြ။ ရှင်သူငယ်နှစ်ပါး၏ မိဘဖြစ်သူ ဦးမောင်ညို

နှင့် ဒေါ်ပိုးဖြူတို့ မှာ ကိုရင်နှစ်ပါး၏ အနားကိုလည်း မလာ၊ ရှင်ငယ်ညီ နောင်နှစ်ပါး၏ ရှေ့တစ်လံကျော်အကွာလောက်ကသာ ပြောဆိုငိုယို၍ တောင်းပန်နေကြသည်။ ။

သူ့အဖေက သူတို့ ရှင်ငယ်နှစ်ပါးကို ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားပါပြီဟု သောစကားကို ကြားလိုက်ရချိန်မှာ ရှင်သူငယ်နာရဒက သူ့အစ်ကို စိတြာဆီ မျက်လုံးထောင့်ကပ် တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး သူတို့ ကျောက်ရုပ်မဟုတ်ကြောင်း ဘရသေ့ပေးထားခဲ့သော သစ်သီးကို စားပြလိုက်သည်။ ။ ဘရသေ့က ရှင်သူငယ်တို့ ဆာလျှင်စားကြဟု မှာ ထားခဲ့သည် ကို သတိရကာ ကိုရင်စိတြာကလည်း သူ့ညီနည်းတူ လက်ထဲကသစ်သီးကို ကိုက်ဖဲ့စားပြလိုက်သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ကျားဟိန်းသံကြီးများ ပေါ်ထွက် လာပြီး မြေပြင်တစ်ခုလုံးပင် တုန်သွားသလား ထင်လိုက်ရသည်။ ။

"ဟင် ...ကျားမြည်သံကြားတယ်၊ ကျားကိုက်မခံရအောင် မြန်မြန်ပြေးကြမှ ဖြစ်မယ်။ ကိုရင်တို့ မလိုက်ကြဘူးလား။ လာ ...ထ ...ထ ...မြန်မြန်သွားကြ ..."

ဟူသော ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ အမေ စကားမဆုံးမီပင် ကျားကြီးနှစ်ကောင်က ခုန်ပေါက်ရောက်လာကြရာ ရှင်သူငယ်တို့ ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ လည်း ချက်ချင်း တောထဲဝင်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။ ။

သစ်သီးကို ဖဲ့ကိုက်စားနေကြရင်းက သူတို့ ရှေ့ ခုန်ပေါက်ရောက်လာသော ကျားကြီးနှစ်ကောင်ကို ရှင်သူငယ်တို့ က အံ့သြစွာ ကြည့်မိလိုက်ကြသည်။ ။

ဤကျားနှစ်ကောင်သည် စောစောက ဘရသေ့နှင့် သူတို့ တွေ့ခဲ့ကြရသော ကျားနှစ်ကောင်ဟု ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ က အတပ်ထင်လိုက်ကြ

သည် ။ ထိုကျားနှစ်ကောင်မှာ လည်း သူတို့ ကို လာရောက်ခုန်အုပ်ခြင်း တော့မပြုကြ။ စောစောကမှ သူတို့ မိဘနှစ်ပါးနေခဲ့ကြရာ နေရာကပင်ပြန်လှည့်သွားပြီး တစ်ကောင်နှင့် တစ်ကောင် မြူးထူးပျော် ပါးကာ တောထဲဝင်သွားကြပြန်သည် ။

သစ်သီးတစ်လုံးလည်း ကုန်သွားကြပြီဖြစ်ရာ ရှင်သူငယ်နှစ်ပါးမှာ စောစောက မိဘနှစ်ပါးနှင့် သူတို့ အကြောင်းကို ပြန်တွေးပြီး ငိုက်မြည်းစပြုလာကြပြန်၏။

သည် လိုနှင့် စိတြနှင့် နာရဒတို့ တစ်ဖန်ငိုက်မြည်းနေကြစဉ် ဂူထဲက မတိုးမကျယ် ပေါက်ကွဲသံတစ်ခုကို ထပ်၍ ကြားလိုက်ရပြန်သဖြင့် စိတြ နှင့် နာရဒတို့ မှာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိကြပြန်သည် ။ သူတို့ နှစ်ယောက်ဂူ ရှေ့ရှိ သစ်တောဘက်ကို ဟိုဟိုသည် သည် မျက်လုံးကစားကြည့်နေချိန် မှာ ပင် မိန်းမသူတစ်ယောက်သည် ခေါင်းပေါ်၌ ထင်းတစ်စည်းကိုရွက်ပြီး သစ်ပင်ကြိုသစ်ပင်ကြားထဲ ကျိုးကျခြောက် သွေ့နေသော ထင်းခြောက်သစ်ကိုင်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကောက် ကာ သူတို့ ရှိရာ ဂူဘက်ကို တရွေ့ရွေ့လာနေသည် ကို မြင်ကြရသည် ။

ထင်းခွေလာရင်း သူတို့ အနားရောက်လာသော မိန်းကလေးကို မြင် လိုက်ကြရာ ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ မှာ အံ့သြသွားကြပြန်သည် ။ ထိုမိန်းမ ပျိုလေးမှာ ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ နှင့် သမီးမျောက်သား တော်စပ်သော သူ တို့ ရွာက သဇင်ဖြူမည်သော မိန်းမပျိုလေးပင်။

ရှင်ငယ်နှစ်ပါးနှင့် မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်စပ်သော (ဒေသအခေါ်သ မီးမျောက်သားဖြစ်ကြသော) ထိုသဇင်ဖြူနှင့် ရှင်ငယ်နှစ်ပါးထဲက တစ်ပါးပါးနှင့် အရွယ်ရောက်လာလျှင် ပေးစားကြမည်ဟု နှစ်ဖက်မိဘ တို့ ငယ်စဉ်ကပင် ကြောင်းလမ်းထားခဲ့ကြသော သဇင်ဖြူမိန်းမပျိုလေး

သည် ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ကို မြင်သွားရာ ခေါင်းပေါ်က ထင်းစည်းကို ချက်ချင်းပစ်ချလိုက်ပြီး ရှင်သူငယ်နှစ်ပါးရှိရာ ကျောက်ဂူဝဘက်ကို အံ့သြတကြီးအသွင်နှင့် ပြေးချ လာလေသည်။

ရှင်ငယ်နှစ်ပါးလည်း ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြသည့် အပြင် ငယ်စဉ်ကပင် ကစားဖော်ကစားဖက် သဇင်ဖြူလေးကို ငေးကြည့်နေကြစဉ် သဇင်ဖြူသည် ရှင်ငယ်နှစ်ပါးနှင့် တစ်လံခန့်ရှေ့သို့အရောက်မှာ ရုတ်တရက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ရှင်ငယ်နှစ်ပါးကို ဦးချကန်တော့သည်။

"ကိုရင်တို့ ...ဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲ၊ တပည့်တော်မကို မိန့်မကြားပါဦး။ ကျား၊ ဆင်ရဲတို့ ဒီတော၊ ဒီတောင်မှာ ဘာလာလုပ်နေကြတာတုံး။ အရီးရှင်နဲ့ အခင်ကြီး (ကြီးကြီး+ဦးကြီး)တို့က ကိုရင်တို့ ကို လိုက်ရှာလို့ ခု ဖတ်ဖတ်မောနေကြပြီ၊ ကံကောင်းလို့ တပည့်တော်မနဲ့ တွေ့ရတာ။ အခု မြန်မြန်ထကြ၊ နေမဝင်မီ လောင်းကြက်ကို ပြန်ကြမယ်။ လာလေ ...ထကြ၊ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ။ ဟိုတုန်းက လို နှမလေးကိုတောင် စကားမပြောကြတော့ဘူးလား။ ဟီး ...ဟီး"

သဇင်ဖြူက ငိုကြီးရှိုက်မနှင့် ပြောလာကြသည် ကို ရှင်ငယ်ညီနောင်က စိတ်မကောင်းကြ။ သို့သော် သူတို့လိုချင်လှသော ရှိန်းဆာယာပိုမောက်၍ ကိုယ်ပျောက်အတတ်၊ သက်ပြောင်းကိုယ်ခွာ နာနာရုပ်အတတ်တို့ကို တတ်ချင်လွန်းလှသဖြင့် ဘာလုပ်မှာ ကြားခဲ့သည့် အတိုင်း သဇင်ဖြူကို ငေးကြည့်ကာ မလှုပ်မယှက်နှင့် ငြိမ်သက်၍ သာ ထိုင်နေကြသည်။

ဤသို့ တုံ့ဆိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်နေကြသည် ကို မြင်ရသော သဇင်ဖြူမှာ အားမလိုအားမရဖြစ်လာကာ -

"ကိုရင်တို့ ...ဘယ်လိုလဲ။ အရီးရှင်၊ အခင်ကြီးတို့ သမီးကိုပင်စကား မပြောချင်ကြတော့ဘူးလား။ ကိုရင်တို့ လောင်းကြက်မြို့က ထွက်ပြေး

သွားကြတဲ့ သတင်းကို ကြားကတည်းက သဇင်ဖြူမှာ စားလို့ မဝင် အိပ်ရင်လည်း မပျော်၊ ငယ်ကကြင် အရှင်ရဲ့(တို့)ကို၊ သစ်ဖျားတင်နေဝင်စတိုင်း မေးနေရရေ (တယ်) သတင်းဆို ထိုထိုမကြား၊ နေ့ရက်ကြာကော၊ လူမှာ နွမ်းရီ၊ ကိုယ်ခန္ဓာကို အနာဖိလို့ မချိနိုင်ယာ"ဟု သီချင်းဆို၍ ငိုပြနေပြန်သည်။ ။

သဇင်ဖြူက သီချင်းနှင့် တစ်မျိုး၊ စကားနှင့် တစ်သွယ်ငယ်စဉ်က အတူတကွ ကစားလာကြသည်။ ။ ချစ်ခင်ကြင်နာ လာကြသည် ဆိုသော အကြောင်းအရာများကိုပါ ထည့်ပြောသီဆို၍ ငိုပြကာ သူနှင့် အတူလောင်းကြက်မြို့ကိုပြန်ရန် ဆွဲဆောင်ခေါ်ငင်နေသည်။ ။

သို့သော် ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ မှာ သူတို့ အလွန်တတ်လိုသော အတတ်ပညာနှင့် အတတ် သင်ပေးမည့် ဘရသေ့၏ စကားကလွဲပြီး မည်သည့် အရာကိုမျှ လိုက်နာခြင်းမပြုနိုင်ရာ သဇင်ဖြူကိုလည်း ငေးကြည့်နေကြရုံကလွဲပြီး ဘာစကားမှ သူတို့ ပါးစပ်က မဟလာကြ။

ထိုအခါ သဇင်ဖြူမှာ ချက်ချင်းဒေါသဖြစ် လာပြီး -

"ဟင် ...ကိုရင်တို့ ပြောနေတာမကြားဘူးလား၊ အဲဒီမှာ ဘာလို့ ထိုင်နေကြလဲ။ ခုချက်ချင်း ထကြလေ။ မထဘူးလား၊ ထမလားပြောကြလေ" ဟု ကရုဏာဒေါသသံနှင့် အော်ငေါက်လာသည်။ ။

သို့သော် ရှင်ညီနောင်တို့ ကား သဇင်ဖြူကို အငေးသားကြည့်၍ တုံ့ဆိုတာဝေသာ လုပ်မြဲလုပ်နေကြ၏။

ထိုအခါ သဇင်ဖြူမှာ ပို၍ ဒေါသဖြစ် လာပြီး -

"ဪ ...ခုထိ မထကြသေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား။ မိဘဆွေမျိုးတွေမှာ တော့ သူတို့ ကို တောတောင်အနံ့ လိုက်ရှာနေရလို့ ညမနားရ နေ့မအား

ရဆိုတာ သိရဲ့ နဲ့ ခုထိ ထမလာကြသေးဘူး ...ဟုတ်လား။ ဒီလောက် တောင်ဖြစ်နေလိုက်ကြတာ၊ နေကြဦး ..."

ဟု ကရုဏာဒေါသဟန်နှင့် အော်ဟစ်ပြောဆိုကာ သူစောစောက ပစ်ချထားခဲ့သော ထင်းစည်းကို ပြေးကောက်ပြီး ထင်းချောင်းများ နှင့် ဂူဝဲမှာ တောင်ဝှေးတစ်ယောက်တစ်ဖက်ထမ်း၍ ကျောက်ရုပ်ပမာထိုင်နေကြသော ကိုရင်နှစ်ပါးကို ထင်းချောင်းများ နှင့် တစ်ချောင်းပြီးတစ်ချောင်း ပစ်ပေါက်နေသည် ။ သို့သော် သဇင်ဖြူပစ်ပေါက်နေသော ထင်းချောင်းများမှာ သူတို့ ဆီ တစ်ချောင်းမှ ရောက်မလာဘဲ လေထဲ၌ပင် ပျောက်ပျောက်သွား၏။

ထိုအခါ ကိုရင်နှစ်ပါးမှာ လည်း ဂမ္ဘီရပညာတို့ နှင့် ပတ်သက်၍ အတော်အတန် ကြားဖူးနားဝရှိထားကြလေရာ ယခုသူတို့ တွေ့မြင်နေကြရသော အခြင်းအရာအားလုံးတို့ မှာ ဘာရသေ့ကြီးက ပညာပေးချင်သဖြင့် သူ့စကားကို လိုက်နာ၊ မလိုက်နာ တမင်စမ်းသပ်နေခြင်းသာဟု အတိတ်ထင်လိုက်ကြရာ ရှင်ငယ်ညီနောင်နှစ်ပါးမှာ တစ်ပါးနှင့် တစ်ပါး မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်၍ သာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး သတိပေးရင်း တုံ့ဆိုတာ ဝေ ဆိတ်ဆိတ်သာနေနေကြလေသည် ။

သဇင်ဖြူမှာ ပစ်ပေါက်နေသော ထင်းစည်းတစ်ဝက်သာကုန်သွားသော်လည်း မရပ်မနားသေးဘဲ ဒေါသတကြီးနှင့် ဆက်ပေါက်နေရာ အဝတ်အဆင်တို့ မှာ ထင်းချောင်းများ နှင့် ငြိပြီး စုတ်ပြတ်ဖွာလန်ကြကာ လေထဲလွင့်ပါသွားကြသော်လည်း ကိုရင်နှစ်ပါးကို အငြိုးကြီးစွာနှင့် ဆက်၍ ပစ်ပေါက်နေတုန်း။

ကိုယ်ပေါ်တွင် အဝတ်ဆို၍ တစ်ဖဲ့တစ်စပင် မကျန်တော့ဘဲ ကိုယ်တုံးလုံးဖြစ်နေသော သဇင်ဖြူကို မကြည့်ရဲသူ ရှင်ငယ်နှစ်ပါးမှာ ချက်ချ

င်းမျက်စိမှိတ်ထားလိုက်ကြသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ကျားဟိန်းသံကြီးတစ်ခုနှင့် အတူ သဇင်ဖြူ၏ "ကယ်ပါ၊ ကူပါ"ဟူသော အော်သံကို ကြားကြသဖြင့် မျက်စိဖွင့်ကြည့်မိလိုက်ကြရာ ကျားကြီးတစ်ကောင်သည် သဇင်ဖြူအား သွေးသံရဲရဲနှင့် ကိုက်ဖဲ့စားနေသည် ကို မြင်လိုက်ရပြန်သည်။ ။

သူတို့ ရှေ့၌ပင် ကျားကြီးကိုက်စားခံနေရ၍ သဇင်ဖြူက -

"ကိုရင်တို့ ငါ့ကို ကယ်ကြပါ၊ မကယ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား။ ငါ...ငါ သေရတော့မယ်။ ခုထိ လာမကယ်ကြသေးဘူးလား။ ဂူဝက မြန်မြန်ထလာကယ်ကြပါဦး"

ဟု ငိုသံကြီးနှင့် မချီမဆန့်အော်၍ အကူအညီတောင်းနေသည် ကို မြင်နေကြားနေရသောအခါ ရှင်ငယ်နှစ်ပါးမှာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားပြီး သဇင်ဖြူကို ပြေးကယ်ကြရန် ချက်ချင်းစိတ်ပြောင်းသွားကြသည်။ ။ မိမိတို့ မျက်စိအောက်၌ သဇင်ဖြူကို ကျားကြီးက ကိုက်ခဲနေသည့် အဖြစ် သဇင်ဖြူကလည်း မချီတင်ကဲသံနှင့် အကူအညီတောင်းသောအခါ ဘရသေ့၏ စကားကိုပင် သူတို့ မှာ သဇင်ဖြူကို သနားကြင်နာစိတ်နှင့် ခေတ္တမေ့ပြီး သဇင်ဖြူကို ကယ်ရန် ရုတ်တရက် ထမည်လုပ်လိုက်ကြသည်။ ။

သို့သော် သူတို့ မှာ ဘယ်လိုမှ ထ၍ မရ၊ သဇင်ဖြူကို သွားကယ်ကြရန် စကားပြောကြသောအခါမှာ လည်း သူတို့ မှာ ပါးစပ်ဟ၊ မရ။ လောလောဆယ်တွင် သဇင်ဖြူ ဒုက္ခထက် မိမိတို့ ဒုက္ခဆီ စိတ်ရောက်လာသည် နှင့် ဂူထဲက ပေါက်ကွဲသံကြီးထက် အလွန်တရာပြင်းလွန်း၍ မြေပြင်တစ်ခုလုံး တုန်ဟည်းသွားကာ ဘရသေ့ကြီးဝင်သွားသော ကျောက်ဂူကျောက်ခေါင်းတောင်ကြီးပင် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာကွဲသွားလေပြီလား

ထင်လိုက်ရသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ဘရသေ့က သူ့တောင်ပေးကို နောက်ကနေလှမ်းဆွဲ
လိုက်ရာ ရှင်ငယ်ညီတောင်တို့ မှာ အလိုလိုမတ်တတ်ရပ်ပြီးသား
ဖြစ်သွားကြသည်။ ။

ဘရသေ့ကို ပြန်တွေ့ရတော့မှ ရှင်ငယ်နှစ်ပါးကလည်း ကျားနှင့် သ
ဇင်ဖြူတို့ ကို သတိရ၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြရာ ကျားနှင့် သဇင်ဖြူကိုလ
ည်း ဂူရှေ့တွင် မတွေ့ရတော့။ သဇင်ဖြူ၏ အော်ဟစ်အကူအညီတောင်း
နေသံနှင့် ကျားကြီး၏ မာန်ဖီဟိန်းဟောက်နေသံကိုလည်း မကြားရ
တော့။

ထိုအချိန်မှာ ဘရသေ့က သူတို့ ရှင်ငယ်ညီနှောင်ကို သူ့လက်ထဲက
တောင်ပေးနှင့် တွန်းပစ်လိုက်ပြီး-

"ရှင်ယောင်နှစ်ပါး လိုက်ခဲ့ကြတော့"

ဟု ဆိုကာ ရှေ့ကကြွသွားသဖြင့် ရှင်ငယ်ညီနှောင်တို့ လည်း ဘရ
သေ့ နောက်က လိုက်ပါလာကြရလေသည်။ ။

"ဘရသေ့ ...နန်းကျားကြီးဘုရင် သေပြီဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား"

တစ်နေ့တွင် စိတြက ဘရသေ့ကို မေး၏။

"ဘရသေ့ လောင်းကြက်ဘက်ကို မရောက်လို့ မသိဘူး၊ ရှင်ငယ်တို့
ကို ဘယ်သူပြောလဲ"

"တစ်နေ့က အမိ, အဖတို့ ပြောသွားကြတာ"

"ဟုတ်လား ...ရှင်ငယ်တို့ မိဘတွေ ဘရသေ့လည်း မတွေ့လိုက်ပါ

လား၊ ဘယ်တုန်းကပါလိမ့်"

"ဘရသေ့ ဂူထဲဝင်သွားတဲ့ နေ့က"

"ရှင်သူငယ်တို့ မိဘတွေ ဘာလာလုပ်လဲ"

"တပည့်တို့ ညီနောင်ကို လာရှာကြတာ"

"တွေ့လို့ ပြောသွားကြတာလား"

"မှန်လှပါ"

"နောက် ...ဘာပြောသေးလဲ"

"နန်းကျားကြီးဘုရင်လည်း သေသွားပြီ။ သူတို့ နဲ့ လောင်းကြက်မြို့
ကို ပြန်လိုက်ကြပါလို့ ခေါ်ကြတယ်"

"ဘာလို့ လိုက်မသွားကြလဲ"

"ဘရသေ့ဆီက ပညာကို လိုချင်ကြလို့ ပါ။ ပညာမစုံဘဲ မပြန်ချင်ကြ
လို့ ပါ"

"ကောင်းလေစွ၊ ကောင်းလေစွ"

"ဘရသေ့ ..."

"နာရဒက ဘာမေးဦးမလို့ လဲ"

"တပည့်တို့ သမီးမျောက်သား သဇင်ဖြူကို ကျားကြီးတစ်ကောင် ကို
ကံသတ်သွားတယ် ဘရသေ့"

"သူက ဒီတောဒီတောင်ထဲ ဘာလာလုပ်လဲ"

"ထင်းလာခွေရင်း ရောက်လာတာ"

"ဘရသေ့လည်း မမြင်မိလိုက်ပါလား"

"ဘရသေ့ ဂူထဲဝင်နေတဲ့ နေ့က အမေ၊ အဖေတို့ တပည့်တို့ ကို လာ ခေါ်တဲ့ နေ့က"

"ဪ ...ဟုတ်လား၊ သေသွားလား"

"သေမှာပဲ ...သွေးသံရဲ့ရဲ့နဲ့ ကို မြင်လိုက်တာ၊ အော်ငိုပြီး တပည့်တို့ ကိုလည်း အကူအညီတောင်းသေးတယ်"

"သနားစရာပဲ၊ ဘာလို့ မကယ်လိုက်ကြလဲ။ တပည့်တို့ နဲ့ သမီးမျော က်သားဆို"

"ကယ်ကြမလို့ ဘဲ၊ ထ၊ မရလို့ ပါ။ အော်ဟစ်ပြီး ကျားကြီးကို ခြောက်လှန့်ဖို့ လည်း ပါးစပ်ဟ၊ မရလို့ ပါ"

"ဟား ...ဟား ...ဟား"

ဘရသေ့က တဟားဟားရယ်ပစ်လိုက်သဖြင့် ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ က ကြောင်သွားကြစဉ် -

"ခုလောက်ဆို အဲဒီသူငယ်မ ကျားစာဖြစ်သွားရောပေါ့။ ကျွတ် ...ကျွတ် ...ကျွတ် ...ကျွတ်"

"မှန်လှပါ၊ ကျားစာဖြစ်သွားပြီထင်ပါတယ်"

"သဗ္ဗေ သတ္တာ ကံမသကာပေါ့ကွယ်၊ မဟုတ်လား"

ဘရသေ့က ရှင်ညီနောင်ကို အကဲခတ်ကြည့်ရင်း ဆို၏။

ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ ကလည်း ဘရသေ့နောက်ထပ် ဘာများ ပြောဦး မည်နည်းဟု ဘရသေ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေကြသည်။

"ရှင်ယောင်ငယ်တို့၊ လာ ...လိုက်ခဲ့ကြဦး"

ဘရသေ့က လိုက်ခဲ့ကြဦးဆိုတော့လည်း ဘရသေ့နောက်ကလိုက်

လာကြသည်။ ။

အတန်ကြာသွားမိကြသော် ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ ၏ နှာခေါင်းထဲအနံ့ တစ်မျိုးက နံလာသည်။ ။ ရှင်ငယ်ညီနောင်က "ဟပ်ချိုး ...ဟပ်ချိုး" ဟု နှာချိုကြသည်။ ။

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

ဘရသေ့က မေး၏။

"အနံ့တစ်မျိုးနံလို့ ပါ ဘရသေ့"

"ဘာနံလဲ"

"မသိပါ ဘရသေ့"

"အဲဒါ ကန့်နံ့ခေါ်တယ်။ ဒီတောင်ဟာ ကန့်တောင်ကြီးပဲ။ အင်မတန် ဆေးဖက်ဝင်တယ်၊ ဝိဇ္ဇာမိရ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ဆေးအလို့ ငှာ လာယူတတ်ကြ တယ်။ ရှင်ယောင်ငယ်တို့ ကိုင်ကြည့်ပါလား။"

ဘရသေ့က ကိုင်ကြည့်ပါလားဆိုသဖြင့် ကိုင်ကြည့်ကြ၏။ ကိုင်လိုက် သည် နှင့် လက်ချောင်းမှ သည် လက်မောင်း၊ လက်မောင်းမှ သည် တစ် ကိုယ်လုံးလည်း မဟုတ်ဘဲ ထူးထူးဆန်းဆန်း ကိုယ်တစ်ခြမ်းပါအေးစ က်ထုံကျဉ်သွား၏။ ထိုအခါ ရှင်သူငယ်ညီနောင်မှာ မီးခဲကိုကိုင်မိ၍ လ က်ကို ရုပ်လိုက်သလို တွန့်ခနဲဖြစ်သွားကြသည်။ ။

ရှင်သူငယ်တို့ ဤသို့တွန့်ခါသွားကြသည် ကို ကြည့်ပြီး ဘရသေ့က အသံထွက်ရုံ ညှင်းညှင်းရယ်ကာ -

"ဒါ ...သာမန်ကန့် မဟုတ်ဘူး ၊ ဝိဇ္ဇာတွေ ဆေးဖမ်းတဲ့ ကန့်ပဲ။ အဲဒါကြောင့် အစွမ်းကြီးမားတာ။ တစ်တောင်လုံး ဒီလိုကန့်မျိုးချည်းပဲ။

ဒါကို ဆေးဖမ်းကန့်တောင်လို့ ခေါ်တယ်"ဟု ပြောသည်။ ။

တောင်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ငှက်ရောင်တောက်နေသည်။ ။ တစ်တောင်လုံးမှာ မည်သည့် သစ်ပင်မှ မရှိ။ မြက်ပင်ချုံနွယ်များ လည်း တောင်အောက်၌သာ မြင်နေရ၏။

ဘရသေ့က "လာ ..."ဟု ဆိုသဖြင့် လိုက်သွားကြရာ တစ်တောင်လုံး စိမ်းပြာရောင်တောက်နေသော တောင်တစ်တောင်ကို လှမ်းမြင်ပြန်သည်။ ။ အနားရောက်သွားသောအခါ အကြီး၊ အသေး တောင်တစ်ခုလုံး ကျောက်စိမ်းပြာ အခဲအလုံး၊ အချွန်အတက်၊ ဖောင်းပြားထွေနှင့် တစ်တောင်လုံး ပြည့်နေသည် ကို တွေ့ရ၏။

ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ မှာ မညီမညာ အချွန်အတက်စောင်းတွေ စူးရှမှာ စိုး၍ အပြားအလုံးတွေကိုသာ နင်းကာ ဘရသေ့နောက်က လိုက်ပါနေရ၏။

"ဒီတောင်ကို ဘာတောင်လို့ ခေါ်ပါသလဲ ဘရသေ့"

အထူးအဆန်းလိုဖြစ်နေသဖြင့် စိတ်က ဘရသေ့ကို မေးလိုက်၏။

"ဒီတောင်ကို ဒုတ္တာတောင်လို့ ခေါ်တယ် ရှင်ယောင်ငယ်တို့ ၊ အလွန်ဆေးဖက်ဝင်သပေါ့ကွယ်"ဟု ဆိုကာ -

"ကဲ ...ကဲ ... ရှေ့ကိုလိုက်ခဲ့ကြဦး"

ဆိုပြန်သဖြင့် လိုက်လာကြ၏။

မကြာမီ နန္ဒင်းရောင်တောက်နေသော တောင်ကြီးတစ်လုံးသို့ ရောက်လာကြပြန်သည်။ ။

"တစ်တောင်လုံး နန္ဒင်းဝါရောင် တောက်နေတာပဲ၊ ထူးဆန်းလိုက်

တာ။ ဒီတောင်ကို ဘယ်လိုခေါ်ပါသလဲ ဘရသေ့"

"ဒီတောင်က ဆေးဒန်းတောင် ခေါ်တယ်။ ဆေးဒန်းဆိုတာလည်း သုံးတတ်ရင်သိဒ္ဓိတစ်ပါးပဲ။ ဆေးဝိဇ္ဇာတို့ မှာ မပါမဖြစ်တဲ့ ဆေးဒန်းကြီး ပေါ့"

"မှန်ပါ"

"လာ ...အချိန်ရှိတုန်း လှမ်းကြည့်စို့"

"မှန်ပါ"

တစ်တောင်လုံး စိမ်းဝါနီအသွေးလွှမ်းသော တောင်တစ်လုံးပေါ်ရောက်လာကြပြန်သည် ။

"ဒီတောင်ကကော ဘရသေ့၊ ဘာတောင်ခေါ်ပါသလဲ"

ဤတစ်ခါတော့ စိတြ၏ အမေးကို မစောင့်တော့ဘဲ နာရဒက မေးလိုက်၏။

"ဒီတောင်ကို မြင်းသီလာတောင်လို့ ခေါ်တယ် ရှင်ယောင်ငယ်တို့ ။ မြင်းသီလာဆိုတာတော့ ကြားဖူးကြမှာ ပေါ့"

"မှန်လှပါ ...ကြားဖူးပါတယ် ဘရသေ့"

"ဘယ်လိုကြားဖူးလဲ"

ရုတ်တရက်မူ ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ မှာ ဘာဖြေရမှန်း ဘယ်လိုသဘောနှင့် မေးမှန်းမသိသဖြင့် မှ င်တက်မိသွားကြသည် ။

"ဟင် ...ဘယ်လိုကြားဖူးကြလဲ၊ ပြောပါဦး"

ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ မှာ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြပြီး ယခုထိ ဘရသေ့မေးခွန်းကို မဖြေနိုင်ကြသေး ဖြစ်သားကြ၏။

"ဟင် ...ဘယ်လိုကြားဖူးကြလို့လဲ၊ ပြောကြပါဦးလေ"

ဘရသေ့က သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ပြုံးကြည့်ကြည့်၍ မေးလာသဖြင့်
စိတြက -

"မြင်းသီလာ ဆိုတာလောက်ပဲ ကြားဖူးပါတယ် ဘရသေ့"

ဘရသေ့က ရယ်သည်။ ။

"ဒီလိုဆို ကန့်တို့ ၊ ဒုတ္တာတို့ ၊ ဆေးဒန်းတို့ ဆိုတာတွေကော
ဘယ်လိုကြားဖူးကြလဲ"

"ကန့်ရယ်၊ ဒုတ္တာရယ်၊ ဆေးဒန်းရယ်ဆိုတာလောက်ပဲ ကြားဖူးပါတယ်"

စိတြ၏ စကားကို ဘရသေ့က ရယ်ပြန်သည်။ ။ ပြီးမှ -

"ကန့်၊ ဆေး၊ ဒုတ္တာ၊ မြင်းသီလာ၊ နာနာအမှုန့်ကြိတ်၊ မြင်းပြေးသော
အခါ တုတ်ကိုရှာ၊ နာနာထပ်၍ ရိုက်၊ မြင်းသေသောအခါ ဆေးတိုက်ပါ၊
တုတ်မဲ့၊ ကန့်လန့်ဖြစ်တဲ့ ။ အဲဒါကိုကော ရှင်ယောင်ငယ်တို့
မကြားဖူးကြဘူးလား"

"မှန်လှပါ၊ မကြားဖူးပါ ဘရသေ့။ ဘာကိုဆိုလိုပါသလဲ"

"ဆိုလိုတာကို ပြောပြလို့ မရဘူး၊ လက်တွေ့လုပ်မှ သိမယ်။ တစ်နေ့
ရှင်ယောင်ငယ်တို့ အတွက် အသုံးဝင်ချင်ဝင်မယ်။ မှတ်ထားကြ ဟုတ်
လား"

"မှန်လှပါ၊ မှတ်ထားပါမယ် ဘရသေ့"

"ကဲ ...ဒီနေ့ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ ပြန်ကြမယ် ...လာ"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပင် ဘရသေ့ကြွသွားရာ ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ လ

ည်း နောက်ကလိုက်လာကြ၏။

လမ်းတစ်ဝက်လောက်တွင် မိုးချုပ်သွားသည် ။

တောကြီးမျက်မည်းဖြစ်သဖြင့် ချက်ချင်းမှောင်လာ၏။ ထိုအခါ ဘရသေ့သည် သူ၏ ဝတ်ရုံထဲက အရာတစ်ခုကို ထုတ်လိုက်သည် ။ အရာမှ ဂေါ်လီလုံးသာသာရှိသော်လည်း အလင်းရောင်ကမူ ဘရသေ့နှင့် ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ ကိုပါ မီးအလင်းရောင်က လွှမ်းခြုံသွားသည် ။ သို့သော် မီးရောင် အပူမရှိ၊ အေးမြနေ၏။

ထိုအရာ၏ အလင်းနှင့် ပင် ဘရသေ့က ရှေ့မှ သွားပြီး ရှင်ငယ်ညီနောင်တို့ က နောက်ကလိုက်လာကြရာ မကြာမီ ဘရသေ့ ကျောင်းသစ်မ်းကို ရောက်လာကြလေသည် ။
